

PRENUMERATA

Kurjera Warszawskiego
z dodatkiem porannym
w Warszawie: rocznie
rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50,
kwartalnie rs. 2 kop. 25, miesię-
cznie kop. 75.

Za odnośnienie do domu dopłaca
się miesięcznie kop. 5.

Na prowincji i w Cesar-
stwie: rocznie rs. 12, półrocznie
rs. 6, kwartalnie rs. 3, miesię-
cznie rs. 1.

Za granicą: miesięcznie
rs. 1 kop. 50.

Numer pojedynczy bez doda-
tku kop. 5; dodatek poranny
kop. 3.

KURIER WARSZAWSKI

wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta zrana, a nadto wychodzi
stałe w dni powszednie, z wyjątkiem dni poświęconych, dodatki poranne.

ROK SIEDMDZIESIĄTY PIERWSZY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-jej rano do 8-jej
wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-jej rano do 1-jej po południu.

OGŁOSZENIA

Reklamy: za jeden wiersz
garmentowy albo jego miejsce
pierwszy raz 25 kop., każdy na-
stępny raz kop. 20.

Nekrologja: za wiersz 15 kop.
Zwyczajne ogłoszenia: za
jeden wiersz petitowy albo jego
miejsce, pierwszy raz 10 kop.,
każdy następny raz 8 kop.

Małe ogłoszenia za jeden wy-
raz po 2 kop. każdy raz; ogłosze-
nie minimum 20 kop.

Nadesłane: za jeden wiersz
garmentowy rs. 1.

Ogłoszenia do Kurjera przy-
muje także Biuro Rajchmana i
Freudlera, ulica Senatorska.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: Plac Teatralny nr. 9. — Telefon Redakcji nr. 268. — Telefon Administr. 517.

Najjaśniejszy Pan na najpoddanniejsze przed-
stawienie przez Ministra spraw wewnętrznych tele-
gramu z wyrażeniem uczuć wiernopoddanych gro-
mady gminy Olechowiec, powiatu chełmskiego, guber-
nii lubelskiej, z powodu dopełnionego przez biskupa
Flawjana, wobec władz cywilnych i licznej ludności
gminy, kaplicy, zbudowanej na pamiątkę cudownego
wydarzenia 4. 17-go października 1888-go r., Najmi-
łościwiej rozkazać raczył „podziękować rzeczonym
osobom”.

(Warsz. Dniwn.)

Najjaśniejszy Pan na najpoddanniejszy raport
Ministra spraw wewnętrznych z wyrażeniem uczuć
wiernopoddanych przez mieszkańców i urzędników
powiatu i miasta Władysławowa, gubernii suwalskiej,
którzy zakupili obrazy i ubrania kościelne z powodu
dnia drugiej rocznicy cudownego wypadku 17-go
października 1888-go r., Najmiłościwiej rozkazać ra-
czył „podziękować rzeczonym osobom”.

(Warsz. Dniwn.)

W dniu jutrzejszym odprawione będą solenne wo-
tywy w kościołach:

N. Panny Marji na Nowem-Mieście, w kaplicy Matki
Bożkiej, o godz. 8-jej zrana;

archikatedralnym św. Jana, w kaplicy N. Panny Marji
Niepokalanego Poczęcia, na intencję członków bractwa
archikonfraternji literackiej, o godz. 9-jej zrana;

św. Marcina (po-augustjańskim), jako w ostatnią nie-
dzielę miesiąca, na intencję braci i sióstr arcybractwa Po-
cieszenia N. Panny Marji, o godz. 9-jej zrana;

św. Duchy (po-paulińskim), ku czci N. Panny Marji
Częstochowskiej i przed Jej ołtarzem, o godzinie 10-jej
zrana— oraz

św. Jacka (po-dominikańskim), przed ołtarzem N. Pan-
ny Marji Różańcowej, na intencję braci i sióstr bractwa
Różańca św., o godz. 10-jej zrana.

W dniu jutrzejszym, o godz. 9-jej zrana, w kościele
św. Duchy (po-paulińskim), ku czci N. Panny Marji Cze-
stochowskiej i przed Jej ołtarzem, odprawiona zostanie
solenne wotywa, po której odprawieniu wyruszy kompa-
nia pielgrzymów do Częstochowy na doroczny odpust ku
uczczeniu uroczystości Narodzenia N. Panny Marji, przy-
padający 4. 8-go września.

Całodzienne solenne nabożeństwo odpustowe z nie-
ustannym wystawieniem N. Sakramentu, kazaniami, pro-
cesjami, oraz nieszporkami odprawione zostaną w dniu ju-
trzejszym w kościołach:

św. Jacka (po-dominikańskim), ku czci św. Róży Li-
mańskiej;

N. Panny Marji na Nowem-Mieście, św. Anny (po-ber-
nardyńskim) i św. Marcina (po-augustjańskim) ku czci
Pocieszenia Matki Bożkiej— oraz

archikatedralnym św. Jana, na pamiątkę poświęcenia.

W kościele św. Marcina (po-augustjańskim) odpust
Pocieszenia N. Panny Marji trwać będzie w ciągu całego
tygodnia wraz z 40 godzinem nabożeństwem w ostatnie
trzy dni oktawy. Sumę jutro celebrować będzie JE. ks.
arcybiskup Popiel, po ukończeniu której udzieli Sakra-
mentu bierzmowania. Słowo Boże na sumie wygłosi Jks.
Podczaski, rektor tegoż kościoła, na nieszporkach zaś Jks.
Bartłomiejewski. Po ukończeniu nieszpór i stosownej
przemowie, wygłoszonej przez Jks. Podczaskiego, udzie-
lone zostanie wiernym błogosławieństwo raniezkie.

W kościele św. Anny (po-bernardyńskim) na nie-
szporkach wystawiony będzie N. Sakrament w monstra-
cji, po ukończeniu których odśpiewana zostanie litania do
N. Panny Marji na intencję arcybractwa Czcł N. Panny
Marji.

Jutro po nieszporkach odbędzie się sesja: w kościele
św. Jacka (po-dominikańskim) członków bractwa św. Ró-
ży Limańskiej i w kościele N. Panny Marji na Nowem-
Mieście członków bractwa Przemienienia Pańskiego.

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Jest to winą mozaikowego składu etnograficz-
nego Austrii, że mimo równouprawnienia konstytucyj-
nego wszystkich narodowości, zawsze na jakimś
punkcie jej terytorjum wynika niezadowolenie, nie
oparte na poczuciu krzywd, doznanych od systemu
rządowego lub dynastji, ale wynikające z szerszych
aspiracyj narodowych, z żądzy częściowego przynaj-
mniej powrotu stosunków, jakie poprzedzały wiele-
nie tego lub owego kraju koronnego do Austrii.
Czesi mają swe prawo historyczne korony św. Wacła-
wa i celom utorowania mu drogi z dziedziny marzeń
w świat rzeczywistości domagają się federalistycz-
nego ustroju monarchji habsburskiej, który pozwo-
liłby im zająć takie mniej więcej stanowisko prawno-
państwowe, jakie zajmują od r. 1867-go węgry.

Obecnie z powodu otwarcia chorwackiej wystawy
rolniczej w Zagrzebiu i odsłonięcia pomnika poety
Andrzeja Kacicza ożywiły się i wypowiedziały

z większą, niż kiedykolwiek przedtem otwartością
i energią aspiracje narodowo-chorwackie, streszcza-
jące się w idei wskrzeszenia tak zwanego trójjed-
nego królestwa chorwackiego, złożonego z Chorwa-
cji, Sławonii i Dalmacji. Nikt w Austrii nie stawia
zapory objawom solidarności uczuć i usposobień
w rzeczonych trzech prowincjach monarchji, nie da
się bowiem zaprzeczyć, że większość ludności dalm-
tyńskiej składa się z chorwatów, którzy na Zagrzeb
patrzą, jak na swą Mekę. Ta tylko zachodzi tru-
dność i tę tylko chorwaci przełamać pragną, że Dal-
macja od chwili przyłączenia swego w r. 1815-ym
do Austrii nie była związana ani przez chwilę admi-
nistracyjnie z Chorwacją i że po rozdzieleniu jedno-
litez przedtem monarchji na przedlitawską i zalitaw-
ską, połowę przyłączono do Przedlitawji, podczas
gdy plemienne spokrewniona Chorwacja ze Sławo-
nią ujrzała się w kompleksie krajów korony węgier-
skiej, czyli w tak zwanej Zalitawji.

Kwestja narodowa, zarówno w Zagrzebiu, jak
w Zadarze, przedstawia się przeto w formie dążenia
do administracyjnego zespolenia Dalmacji z Chorwa-
cją i Sławonią; czują to, że chorwacki pierwiastek
etnograficzny spotężniałby przez takie zjednoczenie
na siłach i zaczęłyby grać w monarchji rolę czynnika,
uprawnionego do uzyskania najwyższej miary samo-
rządu. Chorwacja, rozszerzona w „trójjedne kró-
lestwo”, zażądałaby od Węgier przyznania sobie ta-
kiegoż samego stanowiska niezależnego administ-
racyjnie, jakie w r. 1867-ym węgry, dzięki patryj-
stycznej wytrwałości i genialnej taktyce Deaka, uzyskali
od hr. Beusta.

Poznanie tych stosunków wyjaśni nam przebieg i
nastroj ostatnich manifestacyj zagrzebskich. Mowy,
wygłoszone podczas przyjazdu 300 gości dalmatyń-
skich, a zwłaszcza podczas odsłonięcia pomnika Ka-
cieza, wygłoszone przez burmistrzów Zagrzebia i
Spalato: Amrusa i Bulata, tudzież przewodniczącego
komitetu przyjęcia Brestyńskiego wiązały się na
jeden i tenże sam motyw zjednoczenia Dalmacji
z Chorwacją. Prześliczne słowa bana, hr. Kühna-
Hederwary, poświęcone pamięci szczerzego a skrom-
nego wieszcza ludowego, mimo swojego ciepła i za-
palu, nie potrafiły rozgrzać umysłów; dopiero prze-
niesienie wagi dnia z dziedziny literacko-poetycznej
w tendecyjnie-polityczną przez rzeczonych mówców

DWIE POWIEŚCI.

Nieznany dotąd krytyce autor, p. Leo Belmont,
napisał powieść, na którą należy zwrócić uwagę, jako
na „dokument” chwili obecnej.

Młody student, Jerzy Rymśa („W wieku nerwo-
wym”, nakład redakcji *Romansu i powieści*), zao-
szczałszy troche groza z lekcji prywatnych,
chciał się zabawić w letnika.

W celu tym udał się na prowincję, do małej mie-
ściny, wegetującej wśród lasów sosnowych, i wynaj-
ął na kilka miesięcy pokój w domku pani Olszew-
skiej, żony dymisjonowanego profesora chemji.

Nie nowych znajomości pragnął, wrażeń, rozrywki.
Spokoju szukał, bezwzględnej ciszy, absolutnego wy-
poczynku na łonie natury, zdala od ludzi. Kilka
książek, zabranych z Warszawy, miały mu zastąpić
towarzystwo żywych.

Stało się jednak inaczej, jak sobie obmyślił.

U pani Olszewskiej zastał jej córkę, osiemnasto-
letnią Cezarynę, dziewczynę niepospolitej urody i du-
żego wykształcenia. Chowana i uczona osobicie
przez ojca, znakomitego chemika, panna odbyła edu-
kację meżką, różniącą się pod każdym względem od
dyletanckiej pensjonatów. Głównie z dziedziny nauk
przyrodniczych przyswoiła sobie znaczny zapas wia-
domości.

W chwili, kiedy się Jerzy Rymśa znalazł na dro-
dze panny Olszewskiej, dusza dziewczyny wyla się
niemocnie, porażona wielkim smutkiem. Otc ojciec

jej, ukochany i uwielbiany, nie tylko wychowawca,
ale i przyjaciel, złamany niepowodzeniem, utracił ro-
zum. Oszalałego profesora umieściła żona w domu
oblakanych.

Straszliwa choroba rodzica zatruliła młodzież córki,
zabierając jej wszystkie wierzenia, marzenia i tę-
sknoty, właściwe latom wiosennym. Panna Olszew-
ska była pesymistką. Pierwsza jej dłuższa rozmowa
z Rymśą przypomina znane dziś powszechnie skar-
gi „zrozpaczonych”.

— Ja myślałam, dużo myślałam — zapewnia pa-
nienka studenta. — Myślałam, po co właściwie ta
ziemia obraca się z całą na niej istniejącą niedolą,
po co biegnie wraz ze słońcem w przestrzeni po kil-
ka tysięcy mil na godzinę, kiedy tu, czy tam, ni-
gdzie jęk nasz nie sięga nieba. Po co człowiek śmie-
je się, płacze, pije, je i w końcu zawsze umiera. Po
co i po co i po co?

— Po co? Po nie! — odpowiada. — Przyszliśmy
na świat, jakby złośliwą ręką wyrzuceni na bezlu-
dną wyspę. Natura dla nas specjalnie się nie stroiła,
specjalnych celów dla nas nie wymyśliła. Jak roz-
bitek, zaczęliśmy się rozglądać, bośmy żyli i przez
inercję chcieliśmy żyć dalej. Szukaliśmy jada, wal-
cząc o każdy kęs chleba nieubłagane z naturą. Praca
nie była błogosławieństwem, ale potrzebą,
a z czasem dla wielu stała się przekleństwem. Żyje-
my, nie wiedząc po co, żyjemy, bo żyjemy... oto
cel.

Trochę dziwnie brzmi ta filozofja w ustach osie-
mnastoletniej panienki. Tłumaczy ją tylko i łagodzi
prawdzą i niezwykle smutkiem.

Ale wszystko ma swój czas. Młodość, nie zatr-

wana systematycznie, nie jest, nie umie być pesy-
mistką, wabi ją bowiem jeszcze i zajmuje całą nie-
znana jej życie, zakryte jutro, mocniejsze od Szon-
penhanów i Leopardich. Doktryny, teorie, rezono-
wania, chociażby najgenialniejsze, mogą bardzo nie-
wiele tam, gdzie panuje nadzieja pospołu z miłością.
Zamiana pesymizmu na optymizm nie sprawia Amo-
rowi żadnych trudności.

Więc nie potrzebował się Rymśa zbytecznie wy-
silać, aby rozproszyć niepokoje Cezaryny. Garść
słów serdecznych, ciepłych uspiła jej żale, rozwiała
zawątpienia.

Litując się nad niewesołym stanem panny Olszew-
skiej, odpowiadał student na jej skargi argumenta-
mi wiary i nadziei. Nowego nie nie dodał do zna-
nych powszechnie twierdzeń idealistów, powtórzył
tylko, co inni przed nim i lepiej od niego dowodzili,
wszakże i to wystarczyło do zwrócenia myśli Cez-
aryny na tory jaśniejsze. Pomogła mu oczywiście
młodość z miłością.

Panna słuchała zrazu z uśmiechem krytycznym na
kwitających ustach, później uważnie, coraz uważniej,
aż zapomniała o przekleństwach i rozpaczach dnia
wczorajszego. Wrzekoma pesymistka rozkochała
się w wrzekomym optymieście, który zlamana jej du-
sę dźwignął, zgoryczone serce słodczą napoił.

Wrzekomym, bo Rymśa „leczył” chorą duszę
Cezaryny, zastosowywał tylko do niej środki, w któ-
rych skuteczność sam nie wierzył. Jego rozumowa-
nia były rodzajem gimnastyki dyalektycznej. „Ro-
bil” je, nie odczuwając ich sam.

Wychowanie epoki materializmu i chorych ner-
wów, należy bohater p. Belmonta do tej samej rodzi-

rozpalilo głowy i nastroiło piersi do gorących okrzyków.

W Budapeszcie manifestacje zagrzebskie przyjęto bez zgromy, gdyż w gruncie rzeczy idea zjednoczenia Dalmacji z Chorwacją obiecuje Węgrom nabytek ładnego i sporego kraju koronnego, należącego obecnie do Przedlitawji; z tem większym niesmakiem patrzono na „święto zbratania się” chorwatów przed i zaliczawskich w Wiedniu. Echom niezadowolonia tamtejszych sfer dworskich był *Fremdenblatt*, za którym rzęsiście posypały się protesty całej prasy wiedeńskiej.

Ostatnia poczta chińska przyniosła wiadomości nieco uspokajające. Od chwili wydania dekretu cesarskiego urzędnicy w okręgach, położonych nad Jantsekiangiem, dokładają wszelkich starań, aby położyć kres dalszym wybuchom fanatyzmu antychrześcijańskiego. Rozrzucają mnóstwo proklamacyj, w tej liczbie wiele wierszowanych, wojska wysyłają do miejscowości, w których znajdują się stacje misyjne; urzędnicy są dniami i nocą na nogach, byle strzedz porządku i pokoju. Członków tajnych stowarzyszeń, zwłaszcza zaś niebezpiecznego związku Kolao-Hui, uwięziono i po większej części niezwłocznie ścięto.

Rządowi brak wszelako organów wykonawczych, zdolnych trwale i skutecznie zapewnić pokój. Policja jest szczupła i niedołężna, wojska — jeszcze mniej i nie wszędzie mu zaufać można; częstokroć staje ono na czele plądrującego motłochu z żądzy łupu. Urzędnicy muszą, aby wpłynąć na lud polopny do wszelkich wyuzdań, zamiast rozkazywania, prosić. Zdarzały się wypadki, że wysocy dygnitarze miejscowej władzy padali na kolana przed motłochem, błagając go o uspokojenie się. W Wusu, gdzie zamordowano Anglików: Greena i Argenta, urzędnik błagał, aby raczej jego zgładzono, aniżeli chrześcijan; skończyło się na tem, że obito go niemilosierdzie, biura zalano wodą, a — Anglików zamordowano.

Br. Z.

Ostenda — w świetle prawdy.

(Koresp. własna Kurjera Warszawskiego.)

Ostenda, d. 24-go sierpnia.

Przedstawicie sobie małą miasteczko, o wąskich, brudnych uliczkach, pełną zaułków, placów, niedobudowanych, pozbawioną kanalizacji, a więc i wygod w urządzeniach wewnętrznych, rzucaną na brzeg morza, na którym fantazja chorobliwego wieku zbudowała szereg przepysznych willi, olbrzymich hoteli, pałaców itd., klócających się z całością swojego otoczenia — a będziecie mieli widok pobieżny Ostendy.

I to ma być ów wszechświatowy zakątek kąpielowy najwytworniejszej inteligencji?.. Ależ tu niema zgoła nic, co by potrzebom jej zadose czyniło!

Poczynając od ogólnego tła natury, ubożego, jak tylko ubogie być mogą, wydmy piaszczyste, pozbawione wszelkiej roślinności, wystawione na ustawiczne wichry i sloty ponure i do rozpaczliwej usposabianiające melancholji, a skończywszy na urządzeniach

życia towarzyskiego, czczych treści, a pełnych pretensjonalności w formie, — nie tu zgoła nie znajdziesz, co by cię na czas dłuższy do miejsca przywiązało mogło, co by w umyśle weselsze, trwalsze wspomnienie pozostawiło. Na wstępie wita cię jęk morza i martwota nadbrzeżnej przyrody, na wyjeździe żegna pustka wrażeń.

Oto pierwszy lepszy program dnia... ostendzkiego: o 3½ z południa koncert w kursalu, o 8½ koncert w kursalu, o 9-ej przedstawienie w teatrze, o 10-ej zabawa tańcząca w kursalu (toalety spacerowe). I to wszystko. Od czasu do czasu w godzinach przedobiodowych zarząd kąpielowy daje jakąś zabawę dla dzieci, które stanowią tu co najmniej 50%, urzęda wysięgi klubów pieszych, a co niedziela — wysięgi konne.

Już z powyższego się okazuje, iż całe życie towarzyskie ogniskuje się w kursalu, który też za to każe sobie płacić 90 franków za sezon, zaś 3 fr. za wejście jednorazowe. Jest to budynek istotnie okazały, położony na dydze, tj. na wybrzeżu morskim, olbrzymi i urządzony z całym przepychem. Ale tu znówu brak wszelkich względów wygody. Sala, oświetlona setkami płomieni gazowych, wytwarza tak duszną atmosferę, iż wprost wysiedzieć w niej niepodobna, to też publiczność skarży się na niezaradność administracji, tem naganniejszą, iż wiele hoteli i zakładów publicznych w Ostendzie zdobyło się już na oświetlenie elektryczne.

W kursalu mieszczą się, oprócz sali koncertowej, pod względem akustycznym niemożliwej: czytelnia, bardzo mała, skutkiem czego zawsze nadmiernie przepełniona, sala balowa również tropikalną odznaczająca się temperaturą, restauracja, klub zamknięty karciany, sala dla gry publicznej nowo tu wprowadzonej a hazardowej *baraque* (gumki, jest to rodzaj bilardu, podzielonego w pasy o numerach, na które rzuca się piłkę gumową; stawka 2—3 fr.; bank sięga 20%; wygrywa najwyższy numer. Takie *baraque* i spotkać dziś można we wszystkich restauracjach i knajpach w całej Belgji), pocztę i telegraf, których urzędnicy, przeciążeni pracą, nie mogą wykonać nawałowi interesów itd.

Rzecz prosta, iż w kursalu niepodobna dnia całego przepędzać, zwłaszcza w opisanych powyżej warunkach i z uwagi, iż koncerty orkiestry pod batutą p. Periera zostają, do najwykwintniejszych nie należą. A przecież zjeżdża się tu przeważnie publiczność, która już „wszystko widziała”. Szuka ona tedy innych rozrywek i znajduje... Otóż właśnie, iż nie znajduje nic, absolutnie nie godnego uwagi. W teatrze, będącym starą raderą, rozgościła się licha trupa p. Ernesta Grésinięgo, lubująca się w operach komicznych. Słyszałem tu „Lakmé” w wykonaniu tak baniebnem, zarówno pod względem orkiestrowym, jak wokalnym, iż przestałem się dziwić, dlaczego teatr stale jest wykluczony z programu „ucieczek ostendzkiej”.

Dla mniej wybrednych pozostają już tylko widowiska szansonetkowe w t. „Eden” (najwyklesza knajpa) lub szumnie nazywane „koncertami arabskimi” popisy choreograficzne słynnej piękności Fatmy, odznaczonej pierwszą nagrodą na konkur-

sach w Paryżu i Spa. Niestety, za czasów nawet promiowanych piękności nie oszczędza, a Fatma Bente Eny ukazuje się nadto w tak wstrętnem otoczeniu różnych Bente Kadourów. Ben Abd-Allahów, iz *salle de la rhétorique* słusznie świeci zawsze pustkami...

Dla ogółu, dla tych wszystkich, co przyjechali tu szukać wytchnienia i rozrywek, Ostenda nie uczyniła nic zgoła, ażeby tym prawdziwym kuracjuszom pobyt uczynić znośnym.

Brak nawet w dostatecznej ilości kabin kąpielowych. Nie jest to ani ustronie wiejskie, ani wielkie miasto, ani zakład kuracyjny, ani stacja kąpielowa w wielkim stylu, — jest to poprostu przedmieście Brukselli, żyjące z półświatka i zwolenników hazardu.

Odrzucając na bok wszelkie reklamy kursalowe, każdy bezstronny przyzna, iż Ostenda, jako miejsce wszechświatowe, upada. Francuzi mają dziś swoje kąpiele, Anglicy swoje, Niemcy wytworzyli cały ich szereg, nawet Rosjan i Polaków coraz mniej tu widać. Przejrzyjmy listy gości, a przekonamy się, iż belgijczyce stanowią co najmniej 50%, reszta przypada na przejezdnych, po 3—4 dni bawiących (20%) i na szukających wrażeń.

I nie w tem dziwnego: wstępujemy w epokę, jeśli wolno się tak wyrazić — unaradawiania wycieczek wakacyjnych. Dziś każdy chętnie ciągnie do miejsc swojskich i nierad wywozi pieniądze za granicę. Odbiło się to przedewszystkiem na miejscowościach, nie posiadających specyficznych zalet leczniczych, a w pierwszym rzędzie na Ostendzie.

Zwrot ten czuć na każdym kroku. A najpierw traktują tu każdego obcego, jako ofiarę, na łup przeznaczoną. Tak np. pierwszorzędną zakład Marchala na dydze (restauracja z kawiarnią) nie waha się puszczać w kurs 5-frankówek hiszpańskich, które mają wartość 3 fr. 25 cent., że nie wspomnę już o drożyznie wszelkich artykułów. Wszystko tu jest o 20, jeżeli nie o 50% droższe, niż w Brukselli, a prawie wszystkie sklepy są filjami brukselskich! Dówołność cen grasuje tak powszechnie, iż od choroby tej nie są wolne nawet domy bankierskie, nie uznając żadnych kursów urzędowych i na zmianach pieniędzy zarabiające po 20%. Jeżeli stan rzeczy w ten sposób dalej rozwijać się będzie, atmosfera brukselska — bliźni i pozorów — w Ostendzie zapauzuje niepodzielnie.

Jak kursal tutejszy, gdyby był wewnątrz należyście urządzony, stałby się wzorem dla podobnych zakładów w Europie, tak i Ostenda cała czyni wrażenie zamachu na wielkość, która przy bliższym poznaniu karłowacieje w karykaturę.

Oto dla przykładu wysięgi...

W Belgji wszyscy grają, od gimnazystów i wyrobników do arystokracji; są nawet specjalne biura, w których grać można na ważniejszych gonitwach kontynentu. Jakżeby więc Ostenda obejść się mogła bez wysięgów?

Urządzono je tedy w t. zw. hipodromie Wellingtona, tj. w... forcie. Wchodzi się przez bramy, skrytki i schody forteczne do dwóch trybun, urządzonych na ich tyłach; powozy i publiczność „tania” — stoją w ko-

ny, z której posiadamy już w naszej beletrystyce współczesnej dwa głośne typy: hrabiego Augusta Mańkowskiego i Płoszowskiego Sienkiewicza.

Nie pieśni wiary, nadziei i miłości przypinały mu skrzydła do młodych ramion, nie marzenia o szczęściu i czynach męczyzny kołysały go do snu, uroda ziemi i wspaniały rysunek świata nie wywoływały na usta jego słów szczerzego zachwytu. Krytyka wszystkiego, co poprzednie pokolenia wielbiły, kochały, okrutna krytyka dla krytyki, obdzierająca życie doczesne z jego ozdób, a przyszłe, dalekie z tajemniczości, była jego mistrzynią prawie od powicia. Na czemkolwiek jego oko spoczęło z podziwem, do czegokolwiek się jego serce wrywało, to zrzęczenie krytycyzmu mu obrzydziło. *Nil admirari* uczonego go od lat najranniej, jak starca, który nie ma już przed sobą nic okrom ciemności grobowych.

Nadomiar nie pamiętano zupełnie o jego ciele. Ani w domu, ani w szkole nie dbano o rozwój jego sił fizycznych, o wzmocnienie maszyny, za której pomocą człowiek żyje, myśli i czuje, starając się głównie, jedynie o wypchanie głowy przeróżną wiedzą.

Nauka materialistyczna strawiła jego duszę zwątpieniami, zaniedbanie zaś ciała wysuszyło jego mięskuly i stargało nerwy.

I oto pozostało owe coś, mieniające się człowiekiem, a nie umiające żyć po ludzku, owe coś bez woli i marzeń, bez celów i ideałów, ów węzeł chorych nerwów, podlegający każdej zmianie temperatury, zawsze niezadowolony z siebie, z świata, pełen tylko „apetytów”, jak się Francuzi wyrażają, niemożliwych do zaspokojenia. Życie go nie zajmuje, a śmierci się obawia. Więc, wlecze dzień po dniu, rok po roku,

zatrzuwając siebie i otoczeniu swojemu każdą niechęć, każde szczucie.

W pierwszej chwili, znalazłszy się wobec dziewczyny nieśczęśliwej a pięknej, Rymśza rozgrzał się sztucznie, grał rolę wiernego, gdy jednak dokonał, co przedsięwziął, zrzucił maskę z twarzy.

Dopóki mu się Cezaryna opierała, walczył o jej względy, podrażniony nerwowo, zwyciężywszy, zaczął pytać, jak ona: po co, na co, w jakim celu?

Jej zwątpienia, płynące z szlachetnego źródła cudzego nieśczęścia, z niedoli ubóstwanego ojca, nie plamiły serca, jego zaś rozpacz, dzieci niezadowolonych „apetytów”, nie zasługują nawet na litość.

— Jak pan dziś dziwnie mówi, panie Jerzy — skarżyła się Cezaryna, gdy pesymizm Rymśzy po raz pierwszy wybuchnął.

— Dziwnie? Tak się pani wydaje? Kiedy świat jest pełen szaleńców i komediantów, kiedy nikt nie wie, czego chce, kiedy rozmaite głupstwa rwą nasze nerwy, to... to jest dziwne...

— Jerzy, ty tak nigdy nie mówiłeś...

— To teraz tak mówię. Dawniej kłamałem wszystkim...

— Ty żartujesz...

— To cały świat żartuje z nas. Życie żartuje z śmierci, a śmierć z życia...

— Ty tak mówić nie powiniś, Jerzy, tyś mi dał wiara...

— To ja sobie zachowaj całą; daruję ci ją. Nie powinienem tak mówić? A kto mi zabroni? Czy zrobiłem z tobą kontrakt, że będę mówił zawsze z wiarą, nadzieją i miłością. Co?

Kontraktu nie podpisał — niezawodnie — ale człowiek szlachetny nie powołuje się jedynie na osobiste

zobowiązaniach i zachciankami. Własne pragnienia, wyobrażenia, przekonania nawet często składa w ofierze, gdy idzie o szczęście kogoś słabszego, cierpiącego lub kochającego. Takie kłamstwa bywają lepsze od prawdy.

Ale zwykły, zdawkowy, dziś tak powszechny pesymizm, nie uznaje ofiary, nie uwzględnia lez cudzych. Wytworem będąc „apetytów” niezaspokojonych, jest nawskróś egoista, odczuwającym tylko własne smutki.

Rymśza, gdy mu zaciążył stosunek z dziewczyną, nie kępował się już niczem. Z brutalności, samolubstwa odepchnął ją od siebie, obrażając jej dumę.

— Ty mnie nie kochasz, Jerzy. A ja tobie wierzyłam — mówi Cezaryna.

— A on na to...

— Nie trzeba było rzucać mi się na szyję.

Słowa te odwracają serce czytelnika od niego. Nie litujemy się już nad nieśczęśliwym, bo nie zasługuje na pobłażliwość, kto boleści bliźniego nie szanuje.

Odtąd zmieniają się role w powieści pana Belmont. Nie Rymśza „leczy” Cezarynę, lecz ona jego. Jej pesymizm natury altruistycznej szlachetnieje z każdą stronnicą, jego zaś zwątpienia zbliżają się coraz więcej do skarg pospolitego egoizmu, który dlatego rozpacza, bo mu się zdaje, że go porządek świata krzywdzi.

Może bezwiednie („spowiedzia” nazwał swoje dzieło) odsłonił p. Belmont istotę trapiącą dziś ludzi „choroby woli”. Domagamy się rzeczywiście zawiele od życia, żądamy od niego bezwzględnej szczerości, gniewając się, że niema nic doskonałego na ziemi. *Inde traet et lucrima.*

le toru, biegnącego na przestrzeni zdaje się 2,000 metrów, z jednej strony obok owych trybun i wzgórz fortu, z drugiej tuż obok ruchliwej ulicy, mającej stację tramwaju parowego. Przez środek koła, a więc i toru, również leży ulica, przez którą właśnie powozy wjeżdżają. Skarżą się u nas na blizkie, a szkodliwe dla stajen sąsiedztwo fabryk—możecie sobie jednak wystawić, co się tu dzieje, gdy razem z cwałującymi końmi pędzi o pięć kroków od nich 10 wagonów kolei! Na jednym skrzydle koła ustawili się rzędem bukmakerzy (totalizatorzy) w liczbie 30-tu, przez liczne rzesze obiegani.

Wyścigi w hipodromie odbywają się co niedziela i są zwykle zaszczytane obecnością króla, który z sąsiadującego z hipodromem pałacyku, stałej swej rezydencji letniej, przyjeżdża po cywilnemu pojazdem, zaprzężonym *à la Domont*. Innych powozów, odznaczających się czy to elegancją, czy gustem, nie doszukasz się tutaj. Koni do biegu staje zwykle 5 do 8, a na pochwałę klubu przytoczyć należy, iż start, choćby 10 razy poprawiany, odbywa się wzorowo.

Jeżeli jednak poważę się nazwać Ostendę nudną w ciągu tygodnia, to w niedzielę—po prostu nieznośną. Na każde święto zjeżdża się tu zwykle pociągami spacerowymi „cała Belgja”, a wtedy ani w kursalu miejsca dostać, ani obiadu zjeść spokojnie, ani złapać kabiny do kąpieli niepodobna. Na dydże grają orkiestry stowarzyszeń muzycznych, przez miasto przeciągają śpiewające gromadki, wieczorem ulice zapchają się pijanymi, jak przystało na belgów, obywatelami. Krzyki i wrzaski rozlegają się dokoła. To też na święta „cała Ostenda” znów wyjeżdża na spacer.

Lista urzędowa gości podaje pod d. 21-y b. m. 22,000 osób. Na ulicach przeważa język niemiecki. Często jednak spotkać można Amerykanów, Anglików, Hiszpanów. Urodą przodują Amerykanki, a na ich czele piękna Deasy.

Z osób znanych bawią tu: minister Zaleski, Edward Lubowski, Aleksander Kraushar, Henryk Wieniawski (na koncercie w kursalu dyrygował raz orkiestrą, wykonywając jego kompozycje), młody kompozytor Stojowski, pianista, uwięziony w Paryżu dwiema pierwszemi nagrodami, adwokat Mazurkiewicz i Matecki, Konstanty Skarżyński, prof. konserw. Schlötzer (już wyjechał do Warszawy, zkład dla objęcia profesury w Moskwie podał w połowie września), Helena Marcello z siostrą, współredaktor *Gaz. warsz.* Siedlewski, młody hr. Tarnowski i in., ogółem do 100 osób. Spodziewany jest wkrótce Sienkiewicz, w Kaltenleutgeben jeszcze przebywający. Każdy po 6—10, a najwyżej 15 dniach ucieka. Fr. Ol.

Rozrywki cesarzowej.

Dla dopełnienia obrazu rozrywek, jakimi skracał sobie czas dwór Eugenji, zawsze idąc za wskazówkami Piotra de Lano, paru słowami dotykamy jeszcze t. zw. „*petits soupers*” i „poniedziałków” cesarzowej.

Owe „*petits soupers*” szczególnie źle używały opinji,

Że tacy Rymszowie istnieją w chwili obecnej, że mnożą się, wiadomo powszechnie. Wyróśli z nerwowości i zwątpień naszej epoki, która wydrwiła wszystko, co dawniejsze pokolenia kochały.

Jest rzeczą nielatwą odtworzyć złożoną duszę kapryśnika, zmieniającego się, jak dzień marcowy. Daleko szybciej i pewniej chwytą się wyraziste kontury charakteru jednolitego.

Pan Belmont wywiązał się bardzo dobrze z zadania, które sobie postawił. Widzimy dokładnie nie-mocnego nerwowicza, szamocącego się wśród mnóstwa doktryn, niby ryba w matni. Chciałby się wy-dostać z okrutnej sieci, splecionej z samych prze-czeń, wie, że męczy siebie i innych, a nie umie się zdobyć na akt woli. Co dziś obmyślił, postanowił, nazajutrz rozprzega, grzęznąc coraz głębiej w ba-gunie negacji.

I echa „ducha epoki” słyszymy w powieści p. Belmont, jego skargi i przekleństwa. Zawiele tylko „spowiedzi” w „W wieku nerwowym”, a zamało spokoju i panowania nad formą, ale któż żąda od młodego pisarza przedmiotowości i pewności technicznej? Obiektywność i rzemiosło przychodzą dopiero z czasem.

Prawdopodobnie spadnie na nas niebawem ulewa powieści psychologicznych. Niech się tylko kobiety rzucą na rodzaj modny, a zaczniemy się roztkliwiać nad smutkami różnych niedołęgów, jak starsi od nas lamentowali nad cierpieniami nieszczęśliwych kochanków. Tu i owdzie odezwie się niezawodnie szczery dźwięk prawdziwy, odczutej boleści, poskar-ży się ktoś potężnie, większość jednak powtarzać będzie zdawkowe jeremjady, odgrzewane frazesy na temat: po co, na co, dlaczego?

rozprowadano o nich niestworzone rzeczy, jakkolwiek w rzeczywistości nie zasługiwały na to zupełnie.

Odbywały się one, po opuszczeniu Tuilerjów przez gości przeciętnych, w ograniczonym kółku najbliższego towarzystwa. Stanowiło je najczęściej kilka filizanek czekolady, czekolady hiszpańskiej, przyrządzanej rączkami Pipy, ciekawej bardzo osobistości, zajmującej stanowisko panny służącej przy cesarzowej. Skromny ten posiłek podawano z ciastkami, załatwiając się z nim jaknaj-spieszniej.

Bywało, i to wątpliwości nie ulega, iż cesarzowa wieczorami wymykała się w towarzystwie najbliższych sobie z odwiedzinami do znajomych na miasto. Zdarzało się to wszakże rzadko bardzo i ustało wkrótce wobec kategorycznego *veto* cesarza.

Śmiało twierdzić można, iż wszystko, co o „*petits soupers*” kronika skandaliczna podaje, jest poprostu najwie-rutniejszym wymysłem.

Inaczej rzecz się miała z „poniedziałkami”.

W początkach były to najzwyczajniejsze zebrania towarzyskie, przeplatane od czasu do czasu beceremonjalnym tańcem. Z czasem wszakże lekkomyślność i nieopatrzność sfer dworskich wypaczyły intencje cesarzowej i zupełnie inne piętno wycisnęły na „poniedziałkach”.

Tańce usunięto, zastąpiono je baletem i widowiskami, wielce „sugestywnymi”, jakby dziś powiedziano.

„Poniedziałki” więc zeszły na nieopatrzność wielce zabawkę, w żywe obrazy, pod względem artystycznym być może nie ulegające zarzutom, śmiało jednak często pomysłem i wykonaniem zanadto.

Roznoszono po Paryżu fotografie, wrzekomo z obrazów owych zdejmowane, na których przedstawiano damy dworskie, nie robiąc wyjątku nawet dla cesarzowej, roznegliżowane do rozmiarów rajszych. Były to oczywiście fotografie fałszowane z nalepionemi jedynie głowami znanych osobistości na zupełnie nieznanymi korpusach.

Bądźco bądź przyznać jednak należy, że na „poniedziałkach” cesarzowej układano obrazy, nie odpowiadające powadze i godności dworu. Dawana sceny z mitologii, historii greckiej i Rzymu, w kostjumach zbyt ściśle historycznych. W każdym razie pamiętać należy, że obrazy te układał Viollet-Le-Duc, którego firma przecie sama jedna powinna była do pewnego stopnia zamykać ob-mowę usta.

Śmiałością nie ustępowały obrazom bynajmniej szarady, odgadywane na „poniedziałkach”.

Jedną z nich szczególnie, której treścią był wyraz: *Mirliton*, sceny wywołała skandaliczne, gdy przyszło do określenia sylaby „li”.

Naśladowanie gry znanych aktorów i aktorek było również ulubioną na „poniedziałkach” rozrywką. Szczególniej w odtwarzaniu Theresy celowały damy dworskie.

(=)

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

— *Prawitelskiennij wiestnik* donosi, iż termin przepisów o wzmocnieniu środków obrony publicznej przedłużony został na rok jeden w następujących miejscowościach: w gubernjach: petersburskiej, moskiewskiej, charkowskiej, kijowskiej, podolskiej i wołyńskiej, w miastach: Rostowie, Ta-

Niechby wszyscy naśladowcy Płoszowskich, hrabiów Augustów i Rymszów, zanim wezmą pióro do ręki, zapytali najsampród siebie: po co, na co, dla-czego? Sobie oszczędziliby pracy, a nam, czytelnikom, nudnych powieści, zabarwionych kłamnym pesymizmem. Bo nie każdemu dano zająrzeć własnymi oczyma do tajników „ducha czasu”, posłyszciec własnymi uszami jego buntownicze szemranie. Skar-ga odczuta, chociażby paradoksem była, robi zawsze wrażenie, sztuczna zaś, grana, rozniewia i gniewa.

Do rodzaju powieści psychologicznych należy „Pan Głuchy Paweł” p. Józefa Tokarzewicza-Hodźego, drukowany temu lat osiem w „Kłosach”, a wydany obecnie w książce.

„Pan Głuchy Paweł” nie odznacza się bogactwem treści, chociaż autor, wypisawszy na kartce tytułowej „rok straszny” (rok 1870—71), mógł bajkę zabarwić obrazami wojennymi. Ponieważ tego nie uczynił, przeto nie wiadomo właściwie, dlaczego zwrócił uwagę czytelnika na ów „rok straszny”.

Ramy powieści wypełnia potrójny roman. W bohaterze, w Jakobie Zienkowiezu, przebywającym w Paryżu, kochają się równocześnie trzy kobiety, z których pierwsza (na początku opowiadania) zgadza się oddać mu rękę, drugą ściga go, jak widmo z grzesznej przeszłości, trzecia ofiaruje mu serce bez starań z jego strony.

Potrójnie umiłowany posiada prawdopodobnie warunki do tak słodkiej roli, jest bohaterem roman-sowym w roli Don Juana lub jakąś osobistością zkadinał niepospolitą.

Być może, że tak było w rzeczywistości, ale w powieści p. Hodi'ego nie występują zupełnie zalety Zienkowieza. Nauczyciel prywatny w domu ba-

ganrogu, Nachiczewanu i wsi Kasprówce w okręgu wojska dońskiego, oraz w okręgu miejskim petersburskim i odeskim, w gubernatorstwie wojennym mikołajewskim i w miejscowościach podwładnych gubernatorowi kronsztadzkiemu. W miejscowościach, które nie obowiązują powyższe rozporządzenie, zachowane być winny art. 28, 29, 30 i 31 ustawy o środkach ochrony porządku państwowego i bezpieczeństwa publicznego.

— Z Petersburga piszą, że wskutek starań, czynionych przez wrocławską izbę handlową, sekretarstanu, zarządzający pocztami, Stephan, zaproponował obniżkę opłaty od przesyłek pieniężnych z Rosji do Niemiec. Decyzja w tym względzie poleca przy-gotować projekt zmniejszenia opłaty od posyłek wewnętrznych, poczem dopiero przyjdzie kolej na sto-sunki międzynarodowe.

— Ponieważ z d. 13-y m. b. m. upłynął termin, wyznaczony do uporządkowania, według wskazówek komisji sanitarnej, wszystkich chederów t. j. pomieszceń na szkoły wyznaniowe izraelskie, przeto właściciele pomienionych szkół, o ile nie dopełnili wymaganych przeróbek i ulepszeń, będą narażeni na odebranie udzielonych im pozwoleń i chedery zostaną zamknięte.

— W dalszym ciągu dopełnionych sprawdzianów do posiadania książeczek legitymacyjnych, skazano 190 stałych mieszkańców m. Warszawy w drodze administracyjnej na grzywny za brak książeczek.

— Przy tutejszej straży ogniowej projektowane jest zaprowadzenie ambulansu ratunkowego na wzór istniejących wszędzie w większych miastach za granicą, a w ostatnich czasach urządzonego przy strażach ogniowych Petersburga i Kijowa. Ambulans taki wyruszać będzie z głównego magazynu, wraz ze strażą ogniową do każdego pożaru, a zawierając będzie, oprócz apteczki i wszelkich potrzebnych środków opatrunkowych, cztery łóżka dla zabierania rannych przy pożarze tak z członków straży i poli-cji, jako też i pogorzelców. Przy ambulansie, oprócz woźnicy, znajdować się ma felczer z pomocnikiem, a niezależnie od tego obowiązany będzie przybywać do miejsca pożaru najbliższy zamieszkały lekarz cyrkulowy. Dotychczas prawie nie było pożaru, przy którymby ktoś ze straży ogniowej lub z publiczności nie został poszwankowanym, a dla udzielenia pierw-szej pomocy udawano się do izb felczerskich i do szpitali odwożono poparzonych i rannych dorożkami.

— Rada miejska dobroczynności publicznej na ostatnim swem posiedzeniu z wyłączeniem praw osób trzecich, zatwierdziła zapis ś. p. Adama Sławińskiego, uczyniony w sumie rs. 1,500 na rzecz przytulku dla paralityków i nieuleczalnie chorych.

— Według decyzji rady miejskiej dobroczynności publicznej, po otwarciu szpitala w Tworzech, oraz przeniesieniu tam chorych ze szpitala św. Jana Bożego i oddziału obłąkanych kobiet ze szpitala Dzieciątka Jezus, dzisiejszy szpital św. Jana Bożego zostanie nadal jako filja, w której mieścić się będzie 100 chorych.

ronostwa Walge bierze pieniądze za lekcje, których nie daje, i ciągle zapomogi od barona z latwością zebraka.

Nie wiadomo więc, dlaczego owe trzy kobiety kochają go, nie wiadomo, dla czego on je wyróżnia, którą mianowicie najwięcej, nie wiadomo wrogole, jaką rolę pan ten odgrywa, kim jest i w jakim celu kazał mu autor żyć artystycznie.

P. Hodi opowiada tak zawile, niejasno, lubuje się w takiej gmatwaniu wypadków, motywów, takim się w końcu dziwacznym stylem posługuje, że trzeba być „odgadywaczem myśli”, aby go rozumieć. A przecież famigłówną nie powinna być chyba po-wieść.

Niech „naiwność” moją poprze kilka cytata z „Pana Głuchego Pawła”.

— O reż, chwata, godność Francji osuwały się na bruk, w rynsztokach się kąpały mgłami temi i sinawem mruganiem rewerberów.

— Baronowa wysunęła rękę białą, czerstwą, porysowaną po łokieć w cienkie, czarne koronki i żyłki błękitnawe.

— Czułem pod uśmiechem kobiety, zarysowanym delikatnie do swobody pańskiej i jakby zwilżonym wesołością lekkiej ironji...

— Na twarzy baronowej drgał dobitniej promień duszy, dzwoniący, zdawało się, o metalicznie błyszczą-ce dno jej spojrzenia.

— Z niebios spadały na ziemię światelka mgław-we, cedzące się przez złote rzeszoto gwiazd sennych.

I tak dalej.

Za mądre to dla mnie. Nie czuję zupełnie woni tych „kwiatów” językowych.

J.odor Jeske-Choiński.

Na Czystem wynikił pożar w składzie owsa i siano. Wreszcie w warsztacie krawieckim Szisla Bromberga za rogatką jerozolimską, od przewróconej świecy, spaliła się i uszkodziła garderoba na sumę 250 rs.

W powyższych trzech wypadkach domownicy ogień strzuli.

NOTATNIK TERMINOWY

— Od d. 31-go sierpnia wprowadzone zostaną nowe taryfy specjalne związku południowo-rusko-warszawskiego na przewóz: ołowiu i cynku nie w wyrobach i w łomie ze stacji: Sosnowice, Dąbrowa, Dąbrowa Górnicza, Granica i Strzemieszycę kolei dąbrowskiej przez Iwangród, Kowel i ze stacji Ząbkowice kolei wiedeńskiej przez Dąbrowę, Iwangród i Kowel, oraz bieli ołowianej i cynkowej i szrutu ołowianego ze stacji: Sosnowice, Dąbrowa, Dąbrowa Górnicza, Granica i Strzemieszycę kolei dąbrowskiej przez Iwangród-Kowel i ze stacji Zawiercie kolei wiedeńskiej przez Dąbrowę, Iwangród i Kowel do wymienionych w taryfie stacji kolei południowo-zachodnich.

— Do d. 31-go sierpnia rada miejska warszawska dobroczynności publicznej przyjmować będzie podania od ubiegających się o pozyskanie wsparcia z zapisu Markusa Lewi w sumie rs. 69 kop. 40.

— D. 31-go sierpnia, w rządzie gubernjalnym suwalskim, odbędzie się licytacja na dostawę materiałów, potrzebnych dla zrobienia odzieży i bielizny dla aresztantów w więzieniach: suwalskim i kalwaryjskim, wartości około 3,180 rs.

— Do d. 31-go sierpnia rada miejska warszawska dobroczynności publicznej przyjmować będzie podania od ubiegających się o pozyskanie z zapisu gminy starozakonnych w Warszawie sumy 750 rs. tytułem posagu dla ubogiej panny starozakonnej, stałej mieszkanki Warszawy.

— Do d. 31-go sierpnia wydział gospodarczy kolei wiedeńskiej przyjmować będzie deklaracje na dostawę odzieży zimowej dla służby kolejowej w latach: 1892, 1893 i 1894-ym, a mianowicie: kożuchów, półkożuchów, czapek barankowych i butów filcowych na sumę około 18,000 rocznie; wadium wynosi 1,000 rs.

ZE ŚWIATA.

× Dyrekcja zjednoczonego Towarzystwa sztuk pięknych w Krakowie ogłosiła w tych dniach sprawozdanie z czynności za r. z. Okazuje się z niego, że Towarzystwo rozwija się nader pomyślnie i rozszerza coraz więcej koło swych stosunków. Ogólny obrót funduszy wynosił 44,491 złr., dochód z biletów wejścia 6,067 złr., cyfra zaś zakupu 15,178 złr. Na zakupno dzieł do rozlosowania wydano 10,474, a 1,094 złr. przelano do funduszu kasy Towarzystwa wzajemnej pomocy artystów. Na premjum wybrano obraz p. Wodzinowskiego p. t. „Na swojej nute”, który niedawno temu był wystawiony w Warszawie, a obecnie wcielony został do zbiorów muzeum sztuki w Sukiennicach.

× W teatrze krakowskim debiutowała dwukrotnie z wyróżniającym powodzeniem p. Stanisława Dziurówna, która też prawdopodobnie obejmie stale wydział ról naiwnych, potrzebujących bardzo przedstawicieli. Zresztą w stosunkach teatralnych *saison morte* w całej pełni. Właściwy sezon rozpocznie się dopiero d. 25-go września.

× Grób w zaniedbaniu. Jeden z czytelników *Figara*, zaciekle rojalista, który temi czasy umysłną odżył pielgrzymkę na grób hr. Chamborda, zawiadamia dziennik wymieniony o niesłychanym zaniedbaniu i nieposzanowaniu, w jakim się znajduje miejsce wiecznego spoczynku ostatniego z „królów” Francji w Castagnovizza, w pobliżu Goricii. W krypcie grobowej przed ośmiu laty zaledwie zmarłego pretendenta porozwieszano np. dokoła, susząc je, wianki z cebula. Za stan ten rzeczy odpowiedziani są spadkobiercy Henryka V-go, książęta: Don Carlos i Paryż, z których pierwszy odziedziczył Frohsdorf, drugi zaś Chambord.

× Zniszczone pamiątki. Francuzkie pisma dowiadują się, iż hrabina Haecke, dama dworu zmarłej cesarowej Augusty, wykończyła świeżo w rękopisie pamiątki, w których dzień po dniu podawała wszystko, co się dokonywało niej działa i mówiło. Pokazuje się, iż hrabina w pracy swojej niejednej musiała się dopuścić niedyskrecji, tak bowiem pamiątki, jak i wszelkie materiały, które do napisania go posłużyły, skonfiskowano i zniszczono.

× Wieża Eiffla szubienicą. W rzedzie zastosowań praktycznych wieży Eiffla, o jakich swojego czasu tyle było mowy, znaleźć winien miejsce pomysł pewnego desperata, który jej użył jako szubienicy. Dostrzegli go wiszącym po wschodniej stronie wieży na wysokości 25 metrów stróż nocni w d. 23-im b. m. o świcie. Powieśił się zupełnie nago, ubranie jego leżało u podstaw wieży najstaranniej złożone. Zwracając widocznie uwagę na ciemność nocy i trudność dostania się do miejsca, w którym odebrał sobie życie, samobójca wziął ze sobą świecę, a pokrajawszy ją na trzy kawałki i ustawivszy w trójkąt, zapalił, poczem dopiero zajął się sporządzeniem stryczka. W jednej z kieszeni ubrania zmarłego znaleziono kartkę, ostatnią wolę jego zawierającą: głowę swoją przeznaczał dla majora pułku, w którym niegdyś służył, ciało oddawał szkole lekarskiej, rzeczy zaś Eifflowi.

× Świnka publiczna. Niezwyczajną mieszkankę posiada ulica Lepic w Paryżu. Jest nią młoda świnka, nazwana Wenerą. Venus, jako przeciwieństwo, nabył niegdyś jeden z mieszkańców ulicy wymienionej. Gauthier, i przeznaczył narazie na pieczęć a może potrawkę. Świn-

ka wszakże tak była wesoła, że jej darowano życie. I od tej pory, niby psia przywiązany do miejscowości, dnia mi całemi kręci się po ulicy Lepic Wenera z figlarnie w trąbkę zwinionym ogonkiem. Wszyscy ją znają i czczą, czem kto może, szczególnie jednak upodobanie żywi Wenus do mleka, to też nauczyła się poznawać naczynia blaszane, w jakich je roznoszą, i biegnie za każdym, znacząc mrużeniem dopominając się o parę kropel dla siebie.

× Piotr Rosa. D. 14-go b. m. w Rzymie umarł senator Piotr Rosa, rzymianin, dyrektor generalny wykopalisk w Rzymie i całych Włoszech, wielki znawca archeologii, którego prace o starożytnościach rzymskich są wielce cenione. Jemu to zawdzięczają odkopanie pałacu Cezarów na Palatynie, odgrzebanie rzymskiego Forum i roboty w Kosseum, zaczęte, ale nie ukończone, i oszpecające niewymownie amfiteatr Flawjusza.

BANKI MYDLANE

Kobiety podobne są do zegarków kieszonkowych. Są zawsze blisko naszego serca i chodzą, jak im się podoba.

Gapski w teatrze.

— Jakże się panu śpiewaczka ta podoba?

— O, pani! Różne zdarzało mi się słyszeć belladony, ale takiej to jeszcze nie słyszałem!

Ktoś dzwoni. Kasia otwiera.

— Pan w domu?

— Nie, niema, proszę pana.

— A kiedy powróci?

— O, jak pan każe powiedzieć, że go niema w domu, to wcale niewiedomo, kiedy powróci.

Z dziedziny cyganerii.

— Dlaczego nie posyłasz—zapytuje cygan pierwszy—swych obrazów na wystawę?

— Dziękuję!—odpowiada cygan drugi.—Gotów jeszcze kto kupić wypadkiem jakiś mój obraz i nie będę mógł opędić się wierzytelom...

NEKROLOGJA.

S. T. R.

Anna Helcel,

opatrzona św. sakramentami, zasnęła w Bogu dnia 27-go sierpnia 1891 r., przeżywszy lat 84. Pograżona w głębokim żalu kuzyna zaprasza przyjaciół i znajomych zmarłej na żałobne nabożeństwo, odbyć się mające w kościele św. Antoniego przy ulicy Senatorskiej, o godzinie 10-ej rano, dnia 29-go sierpnia, to jest w sobotę, oraz na wyprowadzenie zwłok w niedzielę z tegoż kościoła, o godzinie 2-ej po południu na cmentarz powązkowski.

Oddzielne zaproszenia rozsyłane nie będą. 2-1187

+ S. p. PELAGJA z CHELMICKICH

ORZESZKO,

opatrzona św. sakramentami, zasnęła w Bogu d. 28-go sierpnia, przeżywszy lat 74. Wyprowadzenie zwłok z kościoła św. Ducho (jio-paulińskiego) na cmentarz powązkowski nastąpi w d. 30-ym b. m., o godz. 12-ej w południe, zaś nabożeństwo żałobne odbędzie się w tymże kościele w d. 5-ym września, o godz. 9-ej i pół rano, o czem zawiadamia krewnych, przyjaciół i znajomych w smutku pograżona rodzina. —2984—

+ S. p. Marja z Depkich Mikulowska,

wdowa po urzędniku Tow. kred. ziemskiego, opatrzona św. sakramentami, w dniu 28 b. m. zmarła, w wieku lat 53. Pozostałe siostry zapraszają krewnych, znajomych i życzliwych na pogrzeb z kościoła Wszystkich Świętych na cmentarz powązkowski w dniu 30-ym sierpnia, to jest w niedzielę, o godzinie 3-ej po południu. —2994—

+ S. p. Franciszka z Kempickich Kempicka, b. właścicielka majątku Zalesie w gub. łomżyńskiej, zmarła po krótkich cierpieniach dnia 7-go sierpnia. W najcięższym smutku pograżona jedyna córka z wnukami zaprasza na żałobne nabożeństwo odbyć się mające dnia 4 września, o godzinie 10-ej zrana, w kościele św. Aleksandra. 2-2987—

+ Za duszę s. p. Adama Trapezyńskiego,

zmarłego w Inzarze w gubernji penzeńskiej, odbędzie się nabożeństwo żałobne w kościele św. Aleksandra, w poniedziałek, dnia 31 sierpnia r. b., o godzinie 9-ej zrana, jako w czwartą bolesną rocznicę śmierci, na które niepościeszona żona i dzieci zapraszają rodzinę, krewnych i znajomych zmarłego. —2986—

+ D. 7 sierpnia st. st. r. b. we wsi Wodolje, gub. kijowskiej, po krótkiej lecz ciężkiej chorobie zasnęła w Bogu była właścicielka dóbr Rakowo i Borowo w gubernji płockiej.

+ S. p. Paulina z Meyerów Ryb,

przeżywszy lat 57. Ciężko dotknięta rodzina o stracie swej zawiadamia oddalonych krewnych, przyjaciół i znajomych. —2992—

B. p. Tekla z Rosenbaumów SALMENSCHN,

wdowa po kupcu,

po długich i ciężkich cierpieniach, przeniosła się do wieczności, przeżywszy lat 62. W nieutulonym żalu pozostała córka, syn i zięciowie, zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na wyprowadzenie zwłok odbyć się mające w niedzielę, d. 30-go b. m., o godz. 1-ej z południa, z mieszkania przy ul. Nowolipie № 45, na miejsce wiecznego spoczynku. —2985—

NADESŁANE

Restauracja MARCELIN 1 września będzie zamknięta.

Z Petersburga.

Petersb. wied. piszą:

„Jako chrześcijanie, powinniśmy ukorzyć się przed tem, co nam zsyłają niebiosy”—słowa te wypowiedziane zostały przez cesarza Wilhelma z powodu ni wypadków, które zmieniły nieco położenie między narodowe Niemiec, niezupełnie może zgodne z ich wolą. Te same jednak słowa dadzą się wybornie zastosować i do wypadków wewnętrznego życia monarchji niemieckiej. Oto już drugi miesiąc upływa, jak niższe i średnie klasy społeczeństwa niemieckiego, zwykli konsumenci życia, znajdują się w stanie nadzwyczajnego wzburzenia, nader dogodnego do propagandy socjalistycznej, a wzburzenie to doszło do swego apogeum w chwili ogłoszenia zakazu wywożenia życia z Rosji. Choroba i nieszcześliwy wypadek przez cały ten czas trzymały młodego monarchę z dala od polityki na pokładzie jachtu „Hohenzollern” w ciśnień kółku dworzan. Po przeglądzie wojskowym na placu Tempelhof, młody cesarz w Merseburgu po raz dopiero wtóry pojawił się przed liczniejszym zgromadzeniem swoich poddanych i wypowiedział wobec nich swoją mowę polityczną po raz pierwszy po dłuższej przerwie. Mowa ta nie zawiera w sobie nie uspokajającego. Widocznie nie musi dobrze stać sprawa Niemiec, skoro w życiu państwowym wypadło wszystkie nadzieje oprzeć na Opatrzności. Robi to wrażenie, jak gdyby mężowie stanu w Niemczech nie byli sami w stanie zapewnić pokój i ochronić narodu od grożącego głodu. Ten skrajny pietyzm, bardzo podobny do owego nastroju mistycznego, z jakim w r. 1870-ym doprowadzono w Niemczech Napoleona III-go do zerwania stosunków dyplomatycznych, byłby więcej zrozumiałym, gdyby wpływ pastora Stöckera był po dawnemu silnym na dworze berlińskim. Lecz osławionego pastora oddawna spotkała nielaska i na prąd dworskie ma on bardzo niewiele wpływu. Któż więc wpłynął tak na monarchę, słynącego zwłaszcza z energii, zdolnego zawsze do inicjatywy, usiłującego rozstrzygnąć nierozstrzygnięte dotąd kwestje i to właśnie takie kwestje, których rozstrzygnięcie słusznie wypadłoby zostawić Opatrzności? Można do pewnego stopnia postawić hipotezę, że przyczynił się nieco do tego hr. Waldersee, którego gwiazda znów zaczyna błyszczeć na niebie berlińskim, zwłaszcza po długiej i łaskawej audjencji na jachcie „Hohenzollern”. Przynajmniej nie ulega kwestji, że mowa merseburska znajdzie u hr. Waldersee nader sympatyczne echo. Pietyzm byłego naczelnika głównego sztabu jest dostatecznie znany. Jest to najgorszy i najbardziej ponury rodzaj pietyzmu, pietyzm wojowniczy, przypominający wieki średnie, a przedewszystkiem zabarwiony junkierską nienawiścią względem Rosji. Jest rzeczą bardzo naturalną, że hr. Waldersee znów pojawia się na scenie w tej chwili, gdy Rosja, zbliżywszy się do Francji, przez to samo oddaliła się od Niemiec. Teraz ciekawem będzie, kto przeważy, czy zmarły Moltke, który z zagróbu składa ciężką odpowiedzialność na tych, którzy dzisiaj zdecydowali się na rozpoczęcie strasznych dla ludności europejskiej wojen, czy jego uczeń, który chce gwałtem być drugim Moltkem *coûte que coûte*? Miejmy jednak nadzieję, że pietyzm merseburski będzie również przejściowym, jak i inne nastroje cesarza Wilhelma, że ostatecznie odniosą triumf wyższe dążności młodego monarchy, skierowane ku utrzymaniu pokoju europejskiego.”

Birż. wied. piszą z powodu niżki rubla na giełdzie berlińskiej:

„Przy czytaniu telegramów giełdowych z Berlina uderza zwłaszcza znaczna różnica pomiędzy ceną rubli w gotowości i w dostawie w ciągu miesiąca. Różnica ta wynosi obecnie około 2½ marek za 100 rubli.

„Niema wątpliwości—pisze dalej gazeta petersburska—że pierwszym impulsem do niżki były wypadki polityczne ostatnich tygodni, a mianowicie ścisłe zbliżenie się Rosji z Francją, tak nieprzyjajne dla Niemiec. Z impulsu tego skorzystała spekulacja, aby znów zacząć grę na niżce, od czego wstrzymywała się po otrzymaniu należytej lekcji w r. 1888 m.

Dotychczas zresztą usiłowania Rosji, aby uwolnić się od zależności niemieckiej, miały tylko charakter czasowy ze względu na szczególną organizację stosunków handlowych russkich. Należało zadowolnić się uwolnieniem russkiego kredytu państwowego od nacisku bankierów berlińskich i przeniesieniem jednocześnie, za pomocą świetnie dopełnionych operacji konwersyjnych, punktu ciężkości kredytu państwowego z wrogo nastrojonych względem finansów russkich rynków pieniężnych: niemieckiego i angielskiego do Francji, otwierającej szeroko swoje kasy dla pomienionych papierów russkich. Dopiero teraz, kiedy cała nienawiść giełdy berlińskiej, skierowana przeciw finansom russkim, ujawnia się całkowicie w sztucznym nacisku na zależną do czasu od wpływów tamtejszych walutę russką, można należycie ocenić, jakie ogromne znaczenie mogła mieć dla Rosji zmiana głównego punktu zbytu papierów russkich.

W końcu *Birż. wied.* piszą:

„Wpływ każdej spekulacji, opartej tylko na czasowych kłopotach danego mocarstwa, nie może być długo trwałym. Nie określając z góry terminu tego wpływu, pozwólmy sobie przypomnieć analogiczny fakt z r. 1888-go, który skończył się tak smutnie i tak dotkliwie dla spekulujących na niższej rubla kredytowego. Wobec rezerwy metalicznej 300 milj. rubli, t. j. sumy przewyższającej ogół wszelkich wypłat zagranicznych Rosji za jeden rok, niema powodu przypuszczać, aby lekceja, dana spekulantom w r. 1888-ym, była wypadkiem odosobnionym, który powtórzyć się nie może. Speculanci berlińscy powinni mieć to zawsze na uwadze.”

Wojna w Chili

Wobec zwrócenia się uwagi powszechnej na wypadki chilijskie, pragniemy je uprzytomnić czytelnikom na podstawie fachowych objaśnień, jakich dostarczają źródła zagraniczne.

Szczególne położenie geograficzne Rzeczypospolitej chilijskiej wywarło konieczność prowadzenia wojny także w sposób—szczególny.

Na wązkim, 100—200 kilometrów zaledwie szerokości, między grzbietem Andów a oceanem Spokojnym ciągnąc się pasmie wybrzeża, stanowiącym kraj Chili, komunikacja między oddzielnymi prowincjami możliwa jest po większej części tylko morzem. Flota, znajdującą się w rękach wojsk kongresowych, musiała przeto grać od początku bohaterską rolę. Opierając się na flocie, rokoszanie mieli daleko większą swobodę ruchów, aniżeli prezydent Balmaceda.

Głównym ogniskiem rokoszu były prowincje północne: Tarapaca i Atacama, podczas gdy generał Balmaceda znajdował się w posiadaniu prowincyj: Coquimbo, Aconcagua, Valparaiso i Santjago. Celem osiągnięcia rozstrzygającego skutku dziesięcioletniej wojny domowej, musieli rokoszanie zaatakować Valparaiso i Santjago. Główny dowódca wojsk powstańczych, jen. Canto, pamiętny z czasów wojny Chili z Peru, wpadł na śmiałą myśl wsadzenia wojsk lądowych na okręty i wylądowania ich tuż w pobliżu Valparaiso.

Plan wykonano zresztą. Wylądowane pod Quintero (40 kilometrów na północ od Valparaiso), wojska generała Canto podążyły pośpiesznie w południowym kierunku. Zdaje się wszakże, iż Balmaceda ruch ten armii kongresowej nie zaskoczył nie spodziewanie. Wyruszył on na czele znacznych sił przeciw nieprzyjacielowi w kierunku północnym. Pierwsze zetknięcie się nad rzeką Aconcagua wypadło dla Balmacedy niefortunnie. Widocznie nie rozporządzał tu jeszcze odpowiednimi siłami; może nawet cofnął się umyślnie, aby przeciwnika zwabić w złowrogie sieci.

Pozycja Vinia del Mar, w której Balmaceda skoncentrował swe wojska w sobotę, jest wyborną, jakby stworzoną dla obrony. Na południe dosyć szerokiej rzeki, wpadającej pod fortem Callao do morza, ciągnie się łańcuch gór, panujący zdaleka nad doliną Quillota, której podążać musiała armia powstańcza. U stóp tego pasma leży miejscowość Vinia del Mar; kolej i szosa z Valparaiso do Quillota prowadzą tuż po za właściwą pozycją strategiczną, tak, że Balmaceda mógł otrzymywać ciągle posiłki, żywność i amunicję. Lewe jego skrzydło opierało się przy pomocy fortu Callao o morze, podczas gdy prawe skrzydło stanowiło najsłabszą stronę pozycji. Tędy widocznie usiłowali obejść powstańcy w sobotę stanowiska Balmacedy, pozostawiając okrętom zadanie zbombardowania fortu Callao i fortyfikacji Valparaiso.

W tych warunkach przed armją powstańczą otwierał się dylemat, nie pozostawiający trzeciej drogi wyjścia: zwyciężyć albo poddać się. Na zachód ocean, na wschód olbrzymie Andy zamykają drogę; w razie cofania się ku północy napotkaliby na dru-

gą armję Balmacedy, umieszczoną przezeń w Coquimbo o 300 kilometrów od Valparaiso.

Po doznanej porażce nie pozostawało im przeto nic innego, jak dotrzeć co prędzej do Quintero i wsiąść na powrót na okręty, które w piątek opuścili. Balmaceda nie pozwolił im na to. Według depeszy z d. 25-go b. m., w dniu tym walczone już pod Quintero; świadczyłoby to, że Balmaceda puścił się istotnie w pogon za uchodzącym ku okrętom przeciwnikiem, który skutkiem równoczesnego naparcia z północy od strony Coquimbo przez drugą armję prezydenta, ujrzał się osaczonym i musiał złożyć broń.

Znamy dotąd dopiero wyniki ostateczne krwawych walk pod Valparaiso. Jak się one rozwijały istotnie, dowiemy się dopiero w miarę czasu.

X

Telegramy „Kurjera Warszawskiego”.

REWIZYTA

Londyn 29-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.) — Pogłoska o wizycie floty angielskiej w Cherbourgu opiera się jedynie na tem, że oficerowie francuzey, żegnając się z angielskimi kolegami, zapraszali ich gościnnie do Cherbourga, na co otrzymali grzeczne odpowiedzi potakujące czysto prywatnej natury.

Paryż 29-go sierpnia. (Tel. pryw. Kur. W.) — O projektowanej wizycie floty angielskiej w Cherbourgu nie tutaj nie wiadomo. Żadnych porozumień w tym względzie nie było.

CHOROBA KRÓLOWEJ.

Wenecja 29-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.) — Choroba królowej Elżbiety rumuńskiej weszła nagle w stan krytyczny. Sparaliżowanie postępuje. Wezwano prof. Charcot'a z Paryża.

Bukareszt 29-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.) — W sferach dworskich zapewniają, że choroba królowej nie przedstawia poważnych niebezpieczeństw.

ROKOSZ W CHILI.

Paryż 29-go sierpnia. (Tel. pr. Kur. War.) — Tutejszy reprezentant chilijskiej junty kongresowej oświadcza, że depesze Balmacedy o zwycięstwie, odniesionem nad powstańcami, są kłamliwe. Przedstawia on natomiast depesze z Iquique i Buenos Ayres, które utrzymują przeciwnie, że wojska kongresowe pobiły Balmacedę. (Dziwiło to nas już od wczoraj, że dalszych wiadomości o kapitulacji wojsk powstańczych brakowało; może istotnie triumf Balmacedy był przedwcześnie przez niego rozgłoszony; przyp. red.)

Londyn 29-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.) — Telegram rządowy junty rewolucyjnej w Iquique zaprzecza wiadomości o klęsce powstańczej. Położenie dotąd nierozstrzygnięte.

Berlin 29-go sierpnia, godzina 1 minut 30 z południa. (Tel. pr. K. W.) — Urząd zagraniczny otrzymał wiadomość, że wojska kongresowe w Chili wkroczyły do Valparaiso.

WRZENIE NA KRECIE.

Londyn 29-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.) — *Standard* donosi z Krety, że tamtejsza ludność muzułmańska zamierza wezwać pomocy Anglii, gdyby sultan chciał spełnić życzenia chrześcijan kretańskich. Wojska tureckie, wysłane do powiatów, zagrożonych przez chrześcijan, powróciły z powodu przemagających sił przeciwnika. Mieszkańcy wysłali swoje rodziny w góry, co zwiastuje zwyczajnie początek powstania.

WYPADEK KOLEJOWY.

Berlin 29-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.) — Z Monachjum donoszą, że pod wsią Unter-Weissenbrunn w okolicy Bischofsheimu wykoleił się pociąg kolejowy. Dwa wagony wyskoczyły z szyn, skutkiem czego dwie osoby zginęły, jedna jest ranna.

CYKLON.

Paryż 29-go sierpnia. (Tel. pr. Kurj. W.) — Telegram gubernatora Martyniki donosi, że spustoszenia, wyrządzone przez ostatni cyklon, nie dadzą się nawet w przybliżeniu obliczyć. Całe miasteczka

znikły z powierzchni ziemi, śladu zbiorów nie zostało.

Praga czeska 29-go sierpnia. (Tel. pryw. K. Warsz.) — Stowarzyszenie studentów francuzkich w Montpellier przesłało tutejszemu stowarzyszeniu studenckiemu „Slavia” wizerunek swojego gmachu z dedykacją na cześć zbratania się czesko-francuzkiego. Zamianowano również członkami honorowymi czterech studentów czeskich, w tej liczbie Prokopa Gregra, znanego z poturbowania niemieckich komiwojażerów, syna Juljusza Gregra.

Praga czeska 29-go sierpnia. (Tel. pr. K. War.) — Cesarz zamierza zwiedzić oprócz stolicy kraju, także północne jego powiaty (reprezentujące przeważnie przemysł niemiecki; przyp. red.)

Praga czeska 29-go sierpnia. (Tel. pryw. K. War.) — *Narodni Listy* przypominają, że w dniu 6-ym września upływa sto lat od koronacji cesarza Leopolda na króla czeskiego. Organ młodoczeski czyni wyrzut komitetowi wystawy, że nie zamierza obchodzić tego dnia pamiętnego uroczystości; wystawa czeska miała być przecież jubileuszowym obchodem tego faktu.

Zagrzeb 29-go sierpnia. (Tel. pr. Kur. W.) — Goszczący tu dalmatyńczy wysłali depeszę czołobitną do biskupa Djakowara, Strossmajera, i złożyli zbiorową wizytę Dawidowi Starcewiczowi. (Obydwa stoją na czele ruchu wielkochorwackiego, dążącego do zjednoczenia Dalmacji z Chorwacją i Sławonią; przyp. red.)

Berlin 29-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.) — Książę Bismark rozpoczął polemikę przeciw niektórym ustępom książki Moltkego o kampanji francuzko-niemieckiej z r. 1870-go.

Bad Homburg 29-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.) — Książę Walji przyjął wizytę barona Hirscha, który konferował z nim w kwestji żydowskiej.

Bukareszt 29-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.) — Bawiąca od kilku dni w Sinaja królowa Natalia pragnie w Wiedniu lub Budapeszcie zobaczyć się z powracającym do Belgradu z Paryża synem. Wątpić nie można, że Ristiez nie pozwoli na to.

Berlin 29-go sierpnia. (Tel. pryw. Kur. War.) —

Ruble w gotówce 207 00 (wczoraj 206.50)

Ruble na dostawę 206 50 (wczoraj 205.50)

ODPOWIEDZI REDAKCJI

— *Postępowemu.* — Rzecz zbyt specjalna, ztąd nie nadaje się dla naszego pisma. Właściwie dla niej miejsce w *Ogrodniku polskim*, któremu ją też odsyłamy.

— *Panu Teodorowi Wank.* — Rzeczy zupełnie znane, a odzwane cyfry statystyczne nie mają znaczenia.

— *Panu M. L. 1891.* — Herb „Abdank” cel „Habdank” tak się przedstawia: W polu czerwonym litera W koloru białego, nad hełmem korona, a na niej też sama litera. Herb „Chalecki” jest odmianą „Habdanka”, z tą wybitną różnicą, iż na środku litery W stoi strzała złamana i do góry żelazcem obrócona, na hełmie zaś, w miejsce litery, skrzydło sępie czy orle, strzała przeszyte. Bliższe szczegóły o tym klejnocie znajdzie sz. pan w „Herbarzu” Niesieckiego, tom III-ci, str. 12-ta, wydanie Bobrowicza. — *Sprawy legitymacji w obrębie Królestwa* zajmują się właściwie rządy gubernjalne. W Cesarstwie zaś deputacje szlacheckie, do władz tych przeto zechce sz. pan zwrócić się po bliższe informacje w tym przedmiocie. Dokumenty po b. heroldji znajdują się w archiwum akt dawnych, mieszczącym się w domu własnym przy ul. Jezuickiej.

— *Stalemu prawnikowi.* — Z wydawnictw w tym przedmiocie zalecamy: „Metoda ulepszenia nauki pisanja kaligraficznego i rysunków”; P. Szreter: „Nauka pięknego pisanja (kaligrafji)”, wskazówki dla nauczycieli i uczniów, 1889, kop. 40; Tarczyński: „Wzory kaligraficzne dla użytku szkół i pensjonatów”, tablice litograficzne 20, kop. 30. Świeżo wydaje wzory kaligraficzne p. Lypaczewski, nauczyciel kaligrafji.

— *Panu W. K.* — Wedle wydanego rozporządzenia, miejskim i wolnopraktykującym lekarzom służy prawo wydawania uczniom i uczennicom gimnazjalnych świadectw szczepionej ospy na prostym papierze. Tego rodzaju dokumenty wolno są od stempla.

— 18. — Wedle § 67-go ustawy Towarzystwa pożyczkowego na zastaw ruchomości, wszelkie doniesienia o zagubieniu bezimiennego dowodu, do którego nie była dołączona zapieczowana koperta, Towarzystwo nie jest zobowiązane przyjmować; w takim razie zastaw wydaje się okazielowi dowodu, który, stosownie do treści § 49-go tejże ustawy, uważa się za właściciela zastawu. Po bliższe informacje zechce sz. pan zwrócić się do zarządu Towarzystwa.

— *Droni Rut.* — Adres dra James Lewi: ul. Błagowieszczeńska, Wilno.

— *Panu Z. W. J. w Siedlcach.* — Licytacje w warszawskim Towarzystwie pożyczkowym na zastaw ruchomości (plac Warcki № 2) odbywają się mniej więcej co 10 tygodni. Terminy nie są ściśle oznaczone.

— *Panu W. N. jubilerowi.* — Dla otrzymania posady w warszawskim Towarzystwie pożyczkowym zechce sz. pan zwrócić się do dyrektora tegoż Towarzystwa, p. Piędzickiego

GIEŁDA

Warszawa d. 29-go sierpnia.

Z Berlina otrzymaliśmy dziś szacowania 203 w zaofiarowaniu i 203.50 na koniec września r. b., co odpowiada kursom 49.25 i 49.15 bez kosztów, a otrzymane nadto depesze stwierdzały ocołowiek lepsze usposobienie giełdy tamtejszej. Nasze zebranie rozpoczęło obroty tanim kursem 48.82½ (równia 204.80 m. bez kosztów) za Berlin wpłatowy i podniosło tę cenę do 48.85 (t. j. 204.70 m. za 100 rs.). Różnice były dziś i przy uwzględnieniu wczorajszego końcowego kursu bardzo niewielkie, w każdym razie na korzyść Berlina. W dostawach robiono dziś niezbyt wiele. Sprzedano dostawy z odbiorem codziennym według woli kupującego do końca września r. b. po 49.15, a do połowy listopada r. b. po 49.25 i 49.30 i z odbiorem stałym w końcu września r. b. po 49.07½.

Waluty obce w średnim ruchu. Krótkim Berlinem obracano po 48.82½ i 48.85. Inne niemieckie krótkoterminowe miasta bankowe po 48.77½. Londyn krótki brano, według ceduły, po 9.89. Paryż krótki kupowano po 39.30, jak chce mieć ceduła. Wiedeń krótki sprzedawano po 84.40.

W papierach obroty niewielkie i ospałe, przy tendencji słabej. Żądano za listy likwidacyjne po 97.15 i 96.75, względnie do wielkości odcinków, a otrzymano 96.50 za 20,000 w sztukach mieszanych, opatrzonech stemplem niemieckim. Wschodnie pożyczki w zaofiarowaniu nominalnym po 101.25 II em. i po 101.50 III-em. Za pożyczkę 4% wewnętrzną z roku 1887-go I-em. chciało osiągnąć 96.50, bezskutecznie.

Listy zastawne ziemskie starano się umieścić po 100.30 I s. i po 99.75 II, III, IV i V-ej s., a umieszczono kilkanaście tysięcy V-ej ser. po 99.30 oraz 10,000 opatrzone stemplem niemieckim po 99.40. Listy zastawne m. Warszawy ofiarowano po 101 I-ej ser., po 100 II-ej ser., po 99.40 III-ej ser. i po 99 IV i V serji, a otrzymano za kilkanaście tysięcy IV i V-ej s. 98.50.

Notowano po rs. 1.59½ kupony celne, po 49 kop. marki w gotówce, po 84¼ kop. guldeny i 39½ kop. franki.

Godzina 12. Usposobienie giełdy dla walut obcych wyciekające.

Nieurzędowo żądano za Berlin krótki 49.—, za Londyn krótki 9.90½, za Paryż krótki 39.40 i za Wiedeń krótki 84.60.

Okowita. Wskutek podniesienia się cen okowity w Hamburgu i obniżki kursu rubla w Berlinie, cena okowity w Warszawie wynosi:

rs. 11.49^o rs. 11.55^o za 100% netto
rs. 9.15 rs. 9.20 za 78%—2%.

Hamburg notuje 25-go b. m. 39¼, płacono, przy żądaniu 40 m.

Cena warsz. Tow. ocz. i sprz. spir. 11.45.

Wskutek nieurodzaju żyta w Cesarstwie i widoków na bardzo liche zbiory kartofli, przewidują tamże duże zapotrzebowania na okowitę z Królestwa. Sfery zainteresowane starają się też usilnie w ministerjum finansów o obniżenie do Cesarstwa stawek przewozowych dla okowity, jak to już miało miejsce dla zboża i kartofli. O ile słyszeliśmy, ministerjum przychylnie się odniosło do tej petycji. Obecnie już, pomimo znacznych kosztów przewozu, wychodzi okowita do Cesarstwa po cenach wysokich w stosunku cen tutejszych.

Petersburg 28-go sierpnia. (Telegr. Ajenc. północnej.) — Rynek zbożowy i produktowy. Pszenica spokojnie czoł. waga rs. 14.75 płacono; rs. 14.50 płacono Żyto cicho 120 złotych — nienotowano; wagi 9 pudów 11 złotych — nienotowano Owies słabo w towarze gotowym na potrzeby miejskie rs. 5.30 do rs. 5.65 płacono. Mąka spokojnie: żytnia z okolic Moskwy rs. 12.— do rs. 12.50 płacono. Rzeczka bez zmiany i bez obrotów.

Sprawozdania z targów.

Magazyny tranzytowe przy stacji Praga kolei warszawsko-terespońskiej.

Sprawozdanie z dnia 28-go sierpnia 1891 r.

	wyszło:	pozostaje:
Żyta	wagonów	5 wagonów
Owsa	"	"
Maki żytniej	"	"
Maki pszennej	"	"
Kaszy jaglanej	1	244
Kaszy gryczanej	"	"
Ryżu	1	12
Pszenicy	"	7
Jęczmienia	"	"
Grochu	"	1
Gryki	"	"
Cebuli	"	"
Fasoli	"	"
Łoju	"	3
Makuchów	"	22
Maki kartoflanej	"	17
Cukru	"	2
Rodzenków	"	1
Zelaza	2	8
Tranu	"	"
Razem 4 wagonów		328 wagonów.

Ceny zboża wynosiły:

Żyto od — do 120 kop. za pud.
Owies od 85 do 95 " " "
Kasza jaglana od 100 do 130 " " "
Kasza gryczana od — do 140 " " "

Miedź słabiej. G. M. B. L. 52.12/6. Tough L. 55.5. Best Selectad L. 56.

Cyna L. 91.5. Australiska 30 wyżej; u nas żądają za Banka 47½ kop.

Surowiec 47. Cynk L. 23.12/6. Ołów L. 12.2/6.

Antymon L. 42. Srebro 45½.

Wywóz okowity z Rosji w roku bieżącym przyjął rozmiary bardzo znaczne. Od 1-go stycznia do 4-go lipca wywieziono ogółem 3,190,998 wiader, to jest o 8.3% więcej, niż w tym samym czasie roku poprzedzającego.

Oleje i makuchy. Oddawna ruch na rynku olejowym nie był tak ożywiony jak obecnie. Olej rzepakowy w podskokach po 10 do 15 kop. na dobę, doszedł do ceny rs. 5.40 za pud. Olej lniany również droższy, a dziś właśnie nadeszła depesza z Rygi, sygnalizująca podwyżkę 30 kop. na pudzie, wskutek czego cenę na rs. 6.30 zanotować należy. Oleju konopnego na rynku naszym niema, ale w Orie żądają podobno do rs. 4.80, co wskazuje, że i ten olej będzie drogi. Makuchy w poszukiwaniu; sprzedają po 90 kop. rzepakowe, a po rs. 1 lniane. Za rzepak stawiają wysokie ceny, żądając do 10 rs., lecz cena nie jest ustalona.

Nafta sprzedaje się obecnie po cenie rs. 1 do rs. 1.02 franco rezerwar; usposobienie jednak jest tu na miejscu, z powodu mniejszego naprężenia konkurencji, trochę mocniejsze. W Carycynie tymczasem bez zmiany.

Cement. W ostatnim tygodniu dokonana została znaczna transakcja (30,000) beczek do robót rządowych, po cenie, na której odbiło się mocniejsze usposobienie dla cementu, jakie trwa już od kilku tygodni. Położenie jest obecnie przy ciągle spadającym kursie rubla takie że przy następnych sprzedażach dalsza zwwyżka ceny jest bardzo prawdopodobna. Względnie niskie ceny w handlu objaśniają się tem, że handlarze zawarli umowy wówczas, gdy rynek cementu był bardzo słaby, a wzajemna między handlarzami konkurencja nie pozwala na korzystanie z lepszej sytuacji.

Toruń 25-go sierpnia. — Pszenica niżej, stara 126 funt. pstra 245 do 248 mar., 128 funt. nowa jasna od 231 do 234 mar. Żyto niżej 111 do 118 f. 224 do 225 mar. Jęczmień bez ruchu. Groch na paszę od 165 do 170 mar. Owies 156 do 164 mar. Wszystko za 1000 kilogramów franco kolej włącznie z clem. Makuchy rzepakowe 6.20 do 6.30 mar., okragły format 6.60 do 6.75 mar. Makuchy lniane 6.50 do 6.75 m. Otręby pszenne i żytnie bez ruchu. Wszystko za 50 kilogramów franco kolej.

Sosnowice 25-go sierpnia. — Żyto nowe, z dostawą do dnia 27-go sierpnia, wołyńskie 147½ do 151½ kop., polskie 140 do 149½ kop. Pszenica bez nabywców, biała 143½, 151½ kop., żółta 141½ do 147½ kop., czerwona 140 do 145½ kop. Owies stary 86½ do 92½ kop., nowy 75½ do 88½ kop. Jęczmień żywo, browarny 110 kop., średni 96½ do 100½ kop., na paszę 86½ kop. Groch był poszukiwany, Wiktorja 106½ do 110 kop., warzelny 94½ do 102½ kop., na paszę 86½ kop. Bób koński bez obrotów. Gryka była poszukiwana, wyborowa 106½ kop., średnia 104 do 105½ kop. Kukurydza była poszukiwana, 94½ kop. Siemię lniane było poszukiwane, wyborowe 157½ kop., średnie 145½ do 149½ kop., zwyczajne 136 143½ kop. Proso nowe wborowe, 82½ do 86½ kop. Makuchy konopne bez obrotów 74½—79 kop. Makuchy rzepakowe 80½—86½ kop. Makuchy lniane 99—106½. Siemię konopne bez obrotów. Rzepak 178½ do 179 kop. Rzepik zimowy był poszukiwany, 169 do 173½ kop. Otręby z dostawą do dnia 27 sierpnia, ładowane luzem, pszenne grube 88½ kop., pszenne miakie 88½ kop., otręby żytnie 96½ kop. za pud.

Libawa 26-go sierpnia. — Żyto (z gwarancją 120 funt. hol.) bez zmiany, płacono za ruskie 135 do 137½ kop., cięższe 146 do 148 kop., litewskie 125 kop., kremienzugskie 135 kop. Owies biały słabo, litewski suchy 75 kop., dobry 76 kop., wyborowy biały 90 do 91 kop., w wysokich gatunkach 93 do 95 kop., owies szary (bez ości) bez ruchu; owies czarny w towarze gotowym słabo, w wysokich gatunkach 80 kop., zwyczajny 79 kop., owies czarno-pstry 75 kop. Jęczmień słabo, wyborowy kurlandzki 96 do 97 kop., itewski dobry 96 do 97 kop., (za 100 funt. hol.), na paszę suchy 96 kop. Pszenica bez nabywców. Hreczka (z gwarancją wagi 100 funt. hol.) 100 kop., lżejsza 94 do 95 kop. Groch suchy mocno, na paszę 106 do 107 kop. Bób 96 do 97 kop. Siemię lniane słabo, 128 do 150 kop. Makuchy lniane i konopne bez ruchu. Otręby pszenne i żytnie bez obrotów w dniu 20-ym i 24-ym sierpnia wynosiły: 704 wag. żyta, 4 wag. jęczmienia, 117 wag. owsa i 101 wag. różnych innych towarów.

Wywóz zboża za granicę. Od dnia 1-go stycznia r. b. do dnia 10-go sierpnia r. b. wywieziono za granicę następujące ilości zboża w pudach:

	1891 r.	1890 r.
z Libawy	24,193,000	15,301,000
z Wierzbolowa	822,000	716,000
z Grajewa	5,356,000	3,093,000
z Nieszawy	1,274,000	934,000
z Mławy	3,445,000	2,707,000
z Aleksandrowa	2,113,000	2,130,000
z Sosnowic	2,903,000	2,043,000
z Radziwiłłowa	813,000	621,000
z Wołoczysk	976,000	1,008,000
z Odessy	51,446,000	42,551,000
z Mikolajewa	17,141,000	12,960,000
z Taganrogu	7,352,000	7,772,000
z Petersburga	18,874,000	11,684,000
z Rowla	7,289,000	6,818,000
z Rygi	9,235,000	6,576,000

Ogółem przez wszystkie komory celne wywieziono 217,960,000 pudów zboża, w roku zeszłym zaś w tymże czasie 203,258,000 pudów.

M. WIECKOWSKI

właściciel Magazynu Bławatnego

4 Czysa 4

wyjechał po zakupy do Paryża. 1180r

Dr SZYSZLEO

powrócił Chmielna 10.

2977

— Dr GUTWEIN powrócił z zagranicy.
Graniczna 10. 2978

2909 Br. Poświkowa przyjmuje zapis uczenia do Szkoły Rysunku, Malarstwa i sztuki stosowanej, codziennie od 3—5 oraz zamówienia na lekcje prywatne. Żurawia 21.

— Kaucjonowane biuro nauczycielek i bon Józefa Łuczynskiego Włodzimierska nr 8 parter, czwarty dom od Świętokrzyskiej. 2903

— Doktor A. Podolski (dentysta) przyjmuje od godz. 10—6-ej po południu ul. Marszałkowska nr 136. 2917

— Masażysta Bielicki powrócił Chmielna 20. 2934

KAZIMIERZ BUDNY
p. adwok. przysięgi. przeprowadził się na ulicę Trebacką nr 4 (dom Schejblera). 1175r

Dr Zawisza powrócił.

Właścicielka magazynu

„AU PRINTEMPS“ Erywańska 9
wyjechała do Wiednia i Paryża. 2931

— Dr Władysław Wróblewski powrócił. Plac Warecki nr 6. 2953

Znane ze swej dobroci

K A J E T Y
poleca Skład papieru St. Winiarskiego
Nowy-Swiat 53 w Warszawie. 1192r

KOMITET

Warszawskiego Towarzystwa Wioślarskiego 117

podaje do wiadomości, że w dniu 30 b. m. (niedziela) odbędą się wyścigi na łodziach (regaty). Biegów siedem, z nich 4-ty o nagrodę „Kurjera Warszawskiego” (puchar srebrny i żetony złote), o którą współubiegać się będą osady trzech Towarzystw: Włocławskiego, Płockiego i Warszawskiego, i 6-ty na gigach o nagrodę dam. Początek regat o godz. 3-ej po poł. Bilety po rs. 1 na przystań, po 50 kop. na statek i po 25 kop. na bulwar do krzeseł sprzedawane będą na przystani w dniach 28 i 29, od godz. 7 do 9 wieczorem i w dniu regat przy wejściu na bulwar od godz. 10-ej rano.

Po regatach urządzoną będzie w lokalu wieczornica dla pp. członków i zaproszonych gości, na którą bilety będą wydawane na przystani w dniach 28 i 29, od 7 do 9-ej wieczorem.

Dr Władysław Sipniewski

powrócił.

2990

— M. Lewandowski adwokat przysięgi powrócił (Krucza 34). 2980

Wykaz

wynagrodzeń wypłaconych w miesiącu lipcu

1891 roku przez Warszawską Jeneralną Reprezentację Towarzystwa Ubezpieczeń „Jakor”, za szkody zrządzone przez pożary w Królestwie Polskiem i Kraju Północno-Zachodnim.

I. Ubezpieczenia rolne

A) Królestwo Polska.

	Rs.	Kop.
SS-wie Maksymiljana Pestkowskiego, Paplin, powiat Skierniewicki	453	58
Żyliński Andrzej, Skordupiany, powiat Marjampolski	84	—
Sapińska Marja, Pieczyńska, powiat Mławski	65	60
Glinka Mikołaj, Ponikiew, powiat Ostrołęcki	39	94
Brań Markus, Czechówka Górna, powiat Lubelski	156	62
Nieletni Rudzcy, Dłużniewice, pow. Opoczyński	1,323	10
Wilkowski Aleksander, Kujawy, powiat Sandomierski	467	50
Szczepanowski Tomasz, Chmielów, pow. Opatowski	481	68
Golembowski Bolesław, Biała Szlachecka, pow. Nowo-Radomski	395	86
Kleszczyński Bogusław, Polanowice, pow. Miechowski	2,105	47
Humnicki Ignacy, Suchowola, pow. Stopnicki	917	68
Morzycki Włodzimierz, Niedzielsko, pow. Wieluński	535	50
Dębowski Wawrzeniec, Ługi, pow. Kolski	220	98

B) Kraj Północno-Zachodni

Orda Stefan, Krasiewo, powiat Piński	1,500
Kiersnowski Luejan, Piotrowice, powiat Nowogródzki	168
Kiersnowska Zofja, Herodeczno, powiat Nowogródzki	3,058 80
Bronowski Szczeny, Krasnogórka, powiat Nowogródzki	200
Swicyn Teofila, Rukla, powiat Wileński	492 80
Tysza Hipolit, Niemierze, powiat Wileński	250
Ostańkiewicz Mikołaj, Małe Miszkowice, powiat Czerykowski	2,449 82
Łącznie	15,366 93

Członek Komitetu Nadzorczego,
M. Łuniewski.

II. Ubezpieczenia fabryczne i miejskie.

A) Królestwo Polskie

Szwarckopf Kelman, Warszawa	929 89
Szlejszstein N., Warszawa	42 20
Chrzanowski Maurycy, Warszawa	378 40
Markus M., Łódź	24 —
Monezyński Moses, Hańcza, powiat Augustowski	25 55

B) Kraj Północno-Zachodni

SS-rowie Landau, Mińsk	670 58
Rymaszeński Antoni, Nieśwież, powiat Szucki	35 —
Szewczenko Dominika, Nieśwież, powiat Szucki	39 63
SS-rowie Saehsa, Kowno	179 18
Lejzman Morduch, Iwa, powiat Oszmiański	200 —
Goldszmit Ejzer, Iwa, powiat Oszmiański	200 —
Łącznie	3,024 53

Ogółem wypłacone w miesiącu lipcu 1891 r. 18,39 12

Warszawa, d. 20 sierpnia 1891 roku

Generalny Reprezentant

Towarzystwa Ubezpieczeń „Jaker”

1186r

w. z. Ks. W. K. Woroniecki.

— Poszukuje miejsca korespondenta, podróżującego, chlubne świadectwo od B. Werner et Comp. Oferty w Kurjerze warsz. „Poszukujący”. 2981

KORESPONDENCJA PRYWATNA.

— Nie mam żadnej wiadomości na mój list, czyby nie doszedł? 2988 Zawsze ten sam G.

Do dzisiejszego numeru dołączono dla prenumeratorów na prowincji Listy Zwrotne Kurjera warszawskiego.

Najobfitszy! i Najefektowniejszy! Wybór Obić Papierowych
od najtańszych do najdroższych
najtaniej można kupić
u SAPIECHY, Niecała Nr. 11, Hotel Brühla.
Próby na żądanie franco i gratis.

Kurs giełdy warszawskiej.
Dnia 29 sierpnia 1891 r.

Weksle.	Żąd.	Płać.
Berlin 100 mar. z krót. term.	—	—
Londyn 1 funt. ster.	—	—
Paryż 100 franków	—	—
Wiedeń 100 guld.	—	—
Papiery publiczne:		
5% Listy zast. z r. 1869 duże	101.80	—
„ „ „ „ małe	—	—
Listy zast. m. Warsz. serji I	101. —	—
„ „ „ „ II	100. —	—
„ „ „ „ III	99.40	—
„ „ „ „ IV	99. —	—
„ „ „ „ V	99. —	—
Listy zast. m. Łodzi serji I-ej	—	—
4% Listy likwidacyjne duże	97.15	—
„ „ „ „ małe	96.75	—
Bilety Banku Ces. ser. I, II i III	—	—
Ros. Pół. Premjowa z r. 1864	—	—
1866	—	—
I Pożyczka wschodnia rs. 100	—	—
II „ „ „ 100	101.25	—
III „ „ „ 100	101.50	—
4% nowa pożyczka	96.50	—
Listy wileńskie długotermin.	—	—
Akcje i obligacje:		
Obligacje miasta Warszawy	—	—
Akcje dr. żel. warsz.-w. rs. 100	—	—
Akcje dr. żel. warsz.-b. rs. 100	—	—
Akcje dr. żel. warsz.-terespol.	—	—
Akcje dr. żel. fabr.-łódzkiej	—	—
Akcje Banku handl. warsz.	—	—
Akcje Banku dyskont. warsz.	—	—

Wydawnictwo **Maurycyego Orgelbranda**
w Warszawie, naprzeciw posągu Kopernika.
Wyszedł z druku

Zeszyt trzynasty Dzieła,
Ks. D-ra PLATZA,
CZŁOWIEK

jego pochodzenie, rasy i dawnosć,
tłumaczył 605r

Dr. K. Jurkiewicz,
b. Prof. Ces. Warsz. Uniw.
Ozdobione około 200 drzeworytami.
Cena zeszytu 25 kop. z przesyłką pocztową
30 kop., całe dzieło rs. 5, z przesyłką pocztową
rs. 6. Pocztą nadsyłać można 2 razy po rs. 3.
Dostać można we wszystkich znaczniejszych
księgarniach.

Kartki z życia kobiety
przez 756r
ESTEJE.

Powieść oznaczona zaszczytnie na konkursie „Kurjera Warszawskiego” z 52 ilustracjami w tekście Czesława Jankowskiego. —
Cena rs. 2, z przesyłką pocztową 2.20.
Skład główny w księgarni nakładowej S. Lewentala, Nowy-Swiat 41.

Do interesu przemysłowo-fabrycznego od lat 30 dobrze egzystującego, dla podniesienia i rozszerzenia tegoż, potrzeba **ożywnego WSPÓLNIKA**
kupeca, z kapitałem rs. 10,000. Gwarantuję kapitału jak najpewniejszą. — Oferty pod „Wspólnik” przesyłać do Biura Ogłoszeń pp. **Rajchmana et Frendlera, Senatorska 26, w Warszawie.** 396B

Wartość kuponu:
(po potrąceniu podatku skarbowego)
Od Listów zas. ziemskich 5%, kop. 124°
Od Listów zast. m. Warszawy kop. 230°
Od Listów zast. m. Łodzi kop. 191³
Od Listów likwidacyjnych kop. 121⁴
Od Obligów m. Warszawy 215¹

Targi
NA PLACU WITKOWSKIEGO
Dnia 26 sierpnia 1891 r.

	Pud.	Korzec
	od do	od do
Kopieje k		
Pszonica 242 sm. i ord.	—	—
„ „ „ „ pstra i dobra	—	797 —
„ „ „ „ biała	—	830 —
„ „ „ „ wyborowa	—	850 —
Żyto wyborowe 232 funt.	—	665 675
„ „ „ „ średnie	—	615 —
„ „ „ „ wadliwe	—	—
Jęczmień 2 i 4 rzęd. 202 f.	—	—
Owies „ „ 142 f.	—	315 355
Gryka „ „ 202 f.	—	—
Rzepak letni „ „	—	—
„ zimowy 212 funt.	—	—
Rzepak rapos. zim. 212 f.	—	—
Groch polny 262 funt.	—	—
Kasza gryczana	—	—
Kasza jaglana	—	—
Siana pud.	—	—
Słomy pud.	—	—

Ks. Kneippa, głośnego autora dzieła „Moje leczenie wodą”, wyszło nowe uzupełniające pierwszą pracę dzieło:

Tak żyć potrzeba.

Wskazówki i rady dla zdrowych i chorych pouczające, jak żyć rozumnie należy i leczyć się metodą odpowiednią naturze.

Cena rs. 1 30 kop., z przesyłką rs. 1 50 k.
Do nabycia w Księgarni i Składzie Nut **Maurycyego Orgelbranda** w Warszawie, naprzeciw posągu Kopernika. 1840r

Ostrzega się przed naśladownictwem.
MYDŁO HYGIENICZNE
BORNO TYMOŁOWE.
Prowizora
C. F. JURGENS,
przeciw opaleniu, zbyt czestemu poceniu się. Polęca się jako mydło pachnące wyższego gatunku. — Dostać można we wszystkich aptekach i składach aptecznych w Rosji.
Cena 1 kawałka 50 kop., 1/2 kawałka 30 kop.
Skład główny u K. J. Ferreina w Moskwie; w Warszawie u **Karpińskiego** i u **Kalinowskiego.** 1261r

Szkoła Prywatna Ogólna
Zofji Zapalkiewicz,
Świętojańska 8,
przygotowująca uczniów i uczennice do szkół rządowych. — Warunki przystępne. 1109

Na wyjazd
do Kijowa,

potrzebna kompletnie uzdolniona panna do staników. — Zgłaszać się od godz. 5—8-ej, ulica Nowy-Swiat 36, mieszk. 9. 1136

Najtrwalsze Metlachske
Posadzki z Terrakoty,
do kościołów, sklepów,
kuchni, kąpiel, kory-
tarzy i t. d.
Lustrico, Mozaika,
Piece białe i majolikowe,
Kuchnie i Wanny
Maksymilian Harczyk,
Warszawa, Krakowskie-
Przedmieście 7. 1350R

SEWERYN MAZUR i S-ka,
polecają
OBICIA-CERATY-ROLETY
oraz **GZEMSY** do okien.
WYBÓR WIELKI.
Ceny jak zawsze **NAJNIŻSZE.**
Plac Teatralny, obok Ratusza. 971r

Wielki Wyścig 100 wiorstowy
z Wawra do Garwolina i z powrotem,
wygrany został na

Welocepedzie Swift Nr 1 z detą gumma.

Z czterech jeźdźców stających do powyższego biegu na welocepedach **Swift Nr 1 z detą gumma** wszyscy uzyskali nagrody.

Reprezentanci na Królestwo Polskie
Domu Handlowego **J. BLOCK**
KRZYSZTOF BRUN i SYN
27, Warszawa, Senatorska 27. 1129

SPRZEDAŻ PUBLICZNA

około 59,000 kilogramów

Masła Kakaowego

VAN HOUTEN,

odbędzie się we Wtorek dnia 1-go Września 1891 r., o godzinie 11-ej przed południem punktualnie, przez meklera C. Zigeler, w sali aukcyjnej „FRASCATI“ O. Z. Voorburgwal 304, AMSTERDAM. 1407R
WEESP (Hollandja). C. J. VAN HOUTEN & Zoon.

Zamianowana z NAJWYŻSZEGO zezwolenia „Pierwsza w Rossji Szkoła Dentystyczna T. Ważyńskiego“

niniejszem podaje do publicznej wiadomości, że wprowadzony został w niej nowy kurs wykładu przedmiotów sztuki dentystycznej, zgodnie z NAJWYŻSZYM rozporządzeniem z dnia 7 Maja (st. st.) 1891 r., ogłoszonego w N-rze 59 Zbioru Praw z 11 Czerwca (st. st.) art. 623 i normalną ustawą szkół dentystycznych z d. 28 Maja (st. st.) 1891 r. (ogłoszonej w N-rze 68 Zbioru praw i rozporządzeń rządowych z d. 28 Czerwca (st. st.) art. 714). Do szkoły powyższej w bieżącym 1891 r. będą przyjmowane osoby płci obojga, które ukończyły kurs przynajmniej 6 klas średnich zakładów naukowych ogólnych i mają skończonych lat 17-cie. Kurs nauk trwa 2½ roku. Prośby o przyjęcie do szkoły podają się na imię zarządzającego szkołą, wraz z następującymi dokumentami: 1) metryką urodzenia, 2) paszportem lub świadectwem na prawo zamieszkania w St.-Petersburgu, 3) świadectwem szkolnem i 4) świadectwem uwalniającem od służby wojskowej, jeżeli kandydat jest w wieku popisowym. Po wysłuchaniu całkowitego kursu nauk w szkole, słuchacze takowej, otrzymawszy od Rady pedagogicznej tejże szkoły świadectwo z ukończenia w niej nauk, mają prawo do uzyskania tytułu „Lekarza-Dentysty“, po złożeniu egzaminu przed komisją weryfikacyjną przy uniwersytecie, albo przy CESARSKIEJ wojenno-medycznej akademii. 1155

Gorochowaja 59, St.-Petersburg.

Założyciel i zarządzający szkołą T. Ważyński.

Skład fabryczny przy ul. Leszno № 1

MÉDAILLE D'OR
EXPOSITION UNIVERSELLE PARIS 1889
BROCARD & Co
INVENTEURS
DE
l'Eau de Cologne
AUX FLEURS.
Cette eau de Cologne
s'emploie comme extrait
pour le mouchoir, comme
eau de toilette et pour
vaporer.
Éviter les contrefaçons.

Skład fabryczny przy ul. Leszno № 1

Niniejszem składam publiczne podziękowanie właścicielowi Magazynu Obuwia Męskiego i Damskiego, Stanisławowi Marczewskiemu, ulica Podwale № 6, za dobre i trwałe obuwie, rekomendując go względem publiczności. 1156

Z uszanowaniem

Feliks Girek.

W 6-klasowym Zakładzie Naukowym Żeńskim Henryki Czarnockiej, przy ul. Brackiej № 18,

zapis uczennic rozpocznie się 12 (24) Sierpnia, kurs zaś nauk 20 Sierpnia (1 Września). Egzaminy nowowstępujących uczennic, będą miały miejsce 19 (31) Sierpnia. 1891R

KOSZULE MĘSKIE

z trwałego madapolanu, bez kołn. i mank., po 1.35, z gorsami webowemi podw. boczki po 1.70. — Kombinezonki najmodniejszych oraz wygodnych fasonów, z madapolanu sztuka kop. 20, — ½ tuzina 1.10. Webowe po kop. 25, — ½ tuz. 1.40. Mankiety z mad. para 35 kop., — ½ tuz. rs. 2. Webowe para 45 kop., ½ tuz. rs. 2.50. — Wielki wybór najmodn. krawatów, poleca

KUBALSKI,

Senatorska № 12, 1844r
b. Pałac Blanka obok Ratusza.

Dzierżawa Ogrodu.

Poszukuje się nabywcy lub dzierżawcy na czas dłuższy, na dom z ogrodem 7-mio morgowym, w m. Płocku, przy ulicy Warszawskiej położony, własność SS-rów Rejenta Władysława Holtza stanowiący. — Dom i zabudowania w najzupełniejszej porządku, ogród pod względem ilości i doboru gatunków owoców, krzewów, szkółek, kwiatów i w ogóle całego urządzenia, od dawna renomowany.

Wiadomość bez pośrednictwa u Inżyniera Drozdowskiego w Lipnie lub u Bronisława Holca rzeźbiarza w Warszawie, ulica Wilcza № 9. 1121

Józefa Gagatnicka,

Elektoralna № 20, przyjmuje zapis uczennic codziennie od godz. 10—8. — Kurs nauk rozpocznie się 8-go Września. 1410R

Formy do lamp.

Dobrze utrzymane formy, ustalone do odlewów wypukłych i płaskich, do podstaw lamp stołowych, nowe kurantowe towary, sprzedają się z powodu odstąpienia interesu. Curt. Bartenstein, Berlin S. O., Skaliszestrassa 27. 1408R

Zakład Kamieniarsko-Rzeźbiarski

Braci Türke

za Wolską rogatką, ul. Młynarska 29—31, naprzeciw cmentarza Ewangelickiego, wyprzedaje gotowe pomniki 20% niżej cen praktykowanych. — Wykonują wszelkie obśzalunki po cenach możliwie najniższych. 1359R

Przy ul. Miodowej № 3,

Dwa mieszkania frontowe,

do najęcia zaraz, jedno na 1-em piętrze, złożone z 4 pokoiów, przedpokoju, kuchni, piwnicy, komórki, góry, wodociągu i zlewu. 2-gie na drugim piętrze, złożone z 5 pokoiów lub więcej w miarę żądania. 1389R

MAGAZYN MEBLI 1811R
HERMANA REISS,

Plac Zielony, Erywańska № 12, poleca: gustowne kompletne urządzenia salo- nów, buduarów, gabinetów, jadalni i sypialni, od najskromniejszych do najwykwintniejszych, we wszystkich stylach, podług rysunku, oraz pojedyncze sztuki meblowe, umywalnie z pedałami i lustra. Ceny bardzo przystępne.

NAJNOWSZE

SPRZEDAŻ

Wełny drzewnej

na materace, sienniki, podściółki hygieniczne w stajniach i oborach do opakowań przedmiotów delikatnych, oraz

SKRZYNKI POCZTOWE w wielkim wyborze.

Dla ułatwienia osobom potrzebującym wysłać przedmioty pocztą, podejmujemy się za- raz na miejscu takowe opakować, obić, osznurować i zaadresować. — Na żądanie obszyć w płótno.

T. Z. NOWAKOWSKI,

Bielajska nr. 3. 1376R

Aniela Hoene

Przełożona 6-klasowego Za- kładu Naukowego Żeńskiego, przy ul. Mazowieckiej № 4,

podaje do wiadomości Szanownych Rodziców i Opiekunów, że zapis uczennic tak pensjonarek jak i przychodnie, zaczyna się w dniu 20 Sierpnia. 1243R

Stanisława Łapińska

Przełożona Zakładu Naukowego Żeńskiego 6-klasowego Leszno № 27,

zawiadamia osoby interesowane, że powaka- cyjny zapis uczennic odbywać się będzie, po- cząwszy od 20 Sierpnia, codziennie od 9-ej do 3-ej po poł. 1157

LEKCJE ZBIOROWE

cudzoziemskich języków, pod kierowni- ctwem

Marji Adelstein.

rozpoczyna się z dniem 3 (15) Września 1891 r. — Zapisy przyjmują się codziennie między 3—5 po południu, ul. Berga 6. 1404R

Szkoła Prywatna Mężka K. Grochowskiego,

Nowy-Świat № 28.

Specjalnie przygotowuje uczniów do gimna- zjum. — Zapis kandydatów codziennie od go- dziny 9 rana do 3 po południu. 1168

Nowy Zakład Naukowy

4-ro klasowy

Z NAUKĄ REKODZIEŁ

Marji Raum,

przy ulicy BRACKIEJ 25, rozpoczyna zapis uczennic dawnych i nowo- wstępujących, 18 Sierpnia, (od godziny 10 do 8-ej), egzamina wstępne 1 Września, lekcje 4 Września. — Przyjmuje panienki od lat 7.

Dla pań, które ukończyły przynajmniej 4 klasy, otwiera się kurs drobnych robót rę- cznych, krawiecczyzny, rysunków, prowadze- nia ksiąg kupieckich i gospodarstwa domo- wego. — Przyjmują się przychodnie i pensjo- narki. — Ceny przystępne. 1060

IRENA

Nowo-otworzony Magazyn Towa- rów Bławatnych.

Marszałk. № 109, między Złotą a Omielną, poleca Sz. Rodzicom materiały na mandurki dla pańienek, począwszy od 40 k. i inne weł- ny na sezon nadchodzący. 1124

Konstancja Swolęńska

Przełożona Pensji Żeńskiej 4-kla- sowej,

Nowy-Świat № 42,

zawiadamia Szan. Rodziców i Opiekunów, że kurs nauk rozpocznie się 20 Sierpnia (1 Wrze- śnia). Zapis uczennic przychodnie i pensjo- narek, przyjmowanym będzie codziennie od 8 (20) Sierpnia, rano od 10—12 i od 4 do 6 po południu. 1320R

Przełożony Szkoły Prywanej Mę- zkiej 2-klasowej,

z oddziałem przygotowawczym, przy ulicy Świętojerskiej 18, zawiadamia Rodziców i Opiekunów, iż zapis uczniów trwa codzien- nie od 9-ej do 3-ej. — Kurs nauk rozpoczyna się w d. 20 Sierpnia (1 Września). — Radca kolegiálny Józef Górski, b. Inspektor w szkołach rządowych. 1150

DLA UCZNIOW:

Mundury, Szyniele, Bluzy z materiałów fabryk reno- mowanych, poleca Maga- zyn Ubiorów Dziecinnych S. Przeddzieckiego

w WARSZAWIE, 1134

Ul. Hr. Kotzebue, róg Wierzbowej.

Na Pensji Żeńskiej

S. Tołwińskiej,

Chmielna 48, (róg Zielnej), 1118

Zapis uczennic codziennie; lekcje rozpoczyna się d. 3 Września. — Przyjmują się panienki nie umiejące czytać. — Warunki przystępne.

Do sprzedania kilkadziesiąt

TRYKÓW

Rambouillet-Negretti,

w cenie od 30 do 60 rs. za sztukę.

W dominium Łu- kowe, przez Gąsocin, St. Dr. Żel. Nadw. 1384R

Lodownie i Pryszyce pokojowe, Maszynki do lodów i do masła. Sikawki ręczne do polewania, Meble ogrodowe i Lichtarze, Łózka i Umywalnie żelazne, poleca

ALFREDA OATHWEIN,

ulica Gęsia № 5. 1268R

Jedyny specjalny Zakład dla Uczniów BAZAR SZKOLNY Wł. Molewskiego,

Krakowskie-Przedmieście 18, wprost Ś-go Krzyża,

połącza na nadchodzący zapis:
Ubrania dla uczniów gimnazjów letnie i zimowe, Czapki, Paski, Tornistry.
Materiały piśmienne i rysunkowe.
Rajscajgi nowe i używane (korygowane).
Książki nowe i używane (kupno i zamiana).
CENY STAŁE. 1385r

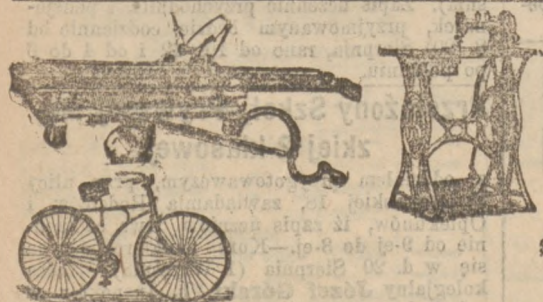
IGNACY CANTZWOHL.

Przedsiębiorstwo robót asfaltowych i dekarских,

Fabryka Ulepszonej Tekstury Ogniotrwałej do krycia dachów,
Posadzek ze sztucznego kamienia, nie ustępują-
cych terrakocie zagranicznej, jak również posadzek
mozaikowych „LASTRICO” i „TERAZZO” oraz
betonów w Warszawie.

Wykonuje wszelkie roboty w zakresie swych specjalności wchodzące, na wa-
runkach dogodnych i po cenach umiarkowanych. — Na składzie posiada stale zna-
czne zapasy materiałów.

Fabryka, w domu własnym, Towarowa № 6, Kantor, Żabia № 3.
róg Prostej, Telefonu № 236. Telefonu № 436.
! Katalogi, cenniki i objaśnienia, na żądanie gratis i franco! 1324r

MASZYNY

do Szycia, do Pończoch i Rowery
najlepszej konstrukcji,

z gwarancją,

sprzedaż na tygodniowe lub
miesięczne raty

Juljan Berg, Mazowiecka 16. 132r

ODLEWY FASONOWE STALOWE. BRACIA BAUERERTZ

w Myszkowie, Dr. Żel. W.-W.

Fabryka Maszyn, Odlewnia żelaza, Emalernia pierwsza w kraju, Odlewnia
stali fasonowej, polecają: Walce, Koła zębate, Korby, Łączniki mazne,
Koła wagonowe, Rozjazdy, Retorty, Garnki odluszczone, ruszta i t. p.
według rysunków lub modeli. 1405R

MAGAZYN ŻAŁOBNY, Plac Ś-go Aleksandra № 14.

Trumny metalowe, dębowe i sosnowe. Ubiory pośmiertne. Suknie, Kapelusze, Welony,
Wienice metalowe i Szarfy oraz kompletne pogrzeby załatwia

J. WODCZYŃSKI,

Plac Ś-go Aleksandra w Warszawie. 132

Nauka i wychowanie.

Adres: Nowozałożonej szkoły froebelskiej
z nauką ogrodnictwa. Mokotowska 55. — He-
lena Borowska. 22625

A) Stancja dla uczni 2-go progimnazjum,
oraz szkół prywatnych. Nowogrodzka № 9,
mieszkania 30. 24247

A) Szkoła kroju i szycia Leontine, Szpi-
talna 12, m. 17. Wyucza najpiękniejszym
systemem Worth'a tylko za pomocą kredy i
centymetru. Patenty wydaje. 24065

B) Buchalterji wyucza z upoważnienia wła-
dzy specjalista S. Rogulski, ulica Erywań-
ska 8. 23727

B) Buchalterji wyucza upoważniony przez
Bokreg naukowy nauczyciel specjalista, Gu-
staw Chwat, autor „Buchalterji dla Samou-
ków.” Niecała 4. 22443

B) Były nauczyciel szkół rządowych Romuald
Bismutowski, przygotowuje przyszłych kandy-
datów do klas: wstępnej, pierwszej i drugiej,
w domu i na mieście. Wiadomość: ulica Złota
№ 20, m. 5. Dorosłym udziela języka ruskiego.
24271

D) Do szkoły prywatnej A. Kowalczyńskiego
w Zgierzu potrzebny jest nauczyciel, z grun-
towną znajomością języka niemieckiego, po-
siadający świadectwo nauczycielskie. Pier-
wszeństwo ma ewangelik. Nowy-Swiat № 4,
mieszkania 3, godzina 2—4. 24049

D) Dla panien kształcących się, stancja, konwer-
sacja francuska, fortepian. Świętokrzyska
№ 19. — Jagodzka. 23937

F) Francuzka wykształcona poszukuje lekcji,
fakcent paryżki. Konwersacja rs. 3. Żelazna
72—11, róg Chłodnej. 24230

G) Guwernantki polki, angielski, dostana posa-
gdy. Jasna 2, róg Świętokrzyskiej. Dąbrow-
ska. 24182

I) Instytutka z wyższym patentem, znająca teo-
rycznie i praktycznie języki: polski, ruski,
niemiecki, francuski, oraz wszelkie przedmio-
ty klasyczne, udziela lekcji i korepetycji.
Hoża 38, m. 2, 4—6. 24238

N) Nauczyciel matematyki z kwalifikacją „do-
mowego” potrzebny do szkoły czteroklaso-
wej na prowincję. Bliższa wiadomość: Nowy-
Świat № 62, w handlu win Maciejewskie-
go. 23917

N) Nauczyciel pięknego pisania, M. Reicher
Npwrócił z zagranicy. Przyjmuje od 6—8
wieczorem. Bielańska 4. 23746

N) Nowa szkoła rzemiosł dla kobiet Koryciń-
skiej, istniejąca lat sześć przy ulicy Tre-
backiej, przeniesiona została na Krakowskie-
Przedmieście № 17, do obszerniejszego lokalu,
na rozpoczynające się kursy zapisy przy-
jmuje. 23913

N) Nauczycielka muzyki lub przedmiotów szu-
ka lekcji za obiad. Oferty przyjmuje Kurjer
dla „Wandy.” 23848

N) Nauczyciel doświadczony, z wykształceniem
w wyższym, udziela lekcji przedmiotów szkol-
nych, korepetycji, przygotowuje do szkół, mo-
że także przyjąć na stancję dwóch uczni szkół
prywatnych. Szpitalna 3, mieszkania 3. —
Kaczorowski. 2368r

N) Nauczycielka, która przez lat kilka pracu-
wała w pierwszorzędnym zakładzie nauko-
wym, poszukuje stałego miejsca lub demi-placa
w Warszawie. Wiadomość: ul. Wspólna № 17,
mieszkania 2. 24038

Photoplasticum

(Salon stereoskopów)

ulica Trebacka № 2, I piętro,

Wystawa Premjowanych fotografii
oryginalnych na szkło.

TYLKO TEN TYDZIEŃ:

Podróż po pięknej malowniczej
SZWAJCARJI.

otwarte codziennie od godz. 10 r. do 9-ej w.

Wejście kop. 20. — Dzieci placą kop. 10.

Bilety abonamentowe na 8-10 razowe wej-
ście, po rs. 1.

Na przyszły tydzień „Spacer po Paryżu.”

Zarząd Warszawskich Kolei Konnych,

podaje do publicznej wiadomości, że do południa dnia 1 Września
r. b. przyjmować będzie oferty na dostawę, dla połowy koni Towar-
zystwa: owsa i siana, w przeciągu czasu od 1 Października 1891 do
30 Września 1892 roku.

Ilość przybliżona potrzebna na ten czas, jest około 48000 fu-
dów owsa i 23000 pudów siana.

Warunki dostawy są do przejrzenia w Biurze Zarządu, ulica Sie-
rakowska Nr 7, każdodziennie od 11 do 2-iej po południu. 1317r

Magistrat miasta Warszawy.

Dnia 9 (21) Września r. b. o godz. 12-ej w południe, odbędzie się w sali licytacyjnej
Magistratu m. Warszawy licytacja in minus przez opieczetowane deklaracje,

na budowę drewnianych komórek i stacji
z sienia, dla stróża bydłobójni na Solcu, od
summy anszlagowej rs. 1,510.

Warunki licytacyjne, anszlag i plan, mogą być przejrane w Wydziale Administracyj-
nym Magistratu, szczegółowe zaś ogłoszenie o licytacji, jako też wzór do deklaracji, wy-
drukowane zostały w Dzienniku Warszawskim i w Gazecie Policyjnej. 1402r

200 sztuk na składzie.

WELOCYPEDY

najtrwalszej konstrukcji, budowane na drogi na-
sze, odznaczające się lekkością chodu, najsyn-
niejszej fabryki angielskiej HILLMAN,
HERBERT et COOPER w COVENTRY,
produkującej rocznie do 15.000 welocypedów, o-
raz pierwszorzędnych fabryk angielskich: „Rud-
ger Cycle Co.” i „Surrey Machinist's Comp.”
z gumami pneumatycznymi dętymi i maszynami.

polecają z gwarancją

JAN HILKNER i S-ka

w Warszawie, Krakowskie Przedmieście Nr 5.

Sprzedaż na raty na dogodnych warunkach.

20 wiorst na godzinę.

Cenniki ilustrowane gratis i franco. — Poszukuje się zdolnych Agentów. 1412r

UWAGA.

Rowery powyższych fabryk nagrodzone zostały Medalami złoto-
mi i srebrnymi na torach wyścigów Warszawskich i Moskiewskich.

Krakowskie-Przedmieście № 5.

